

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 3
MARTS 1965
114. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1965

114. ÅRG.

Indhold:

At kende Kristus	55
Tempelrejserne i 1965	56
Fra missionens præsidentskab	57
Månedens spørgsmål	58
Stavs- og missionsledere til konference	59
Hvor gammel er jorden?	60
Hvorledes man opnår et vidnesbyrd	62
Tabernakel-Koret synger	63
Genealogisk Forening	64
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Boganmelderen	65
Hjælpeforeningen	66
Søndagsskolen	67
Primary	70
G.U.F.	71
Præstedømmet	72
Kredslærerindernes Budskab	73
Personlige nyheder	74

Forsidebillede:

Ældste Hugh B. Brown, første rådgiver i Kirkens
Første Præsidentskab

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

AT KENDE KRISTUS

af *Præsident David O. McKay*

Hvad vi har af Jesu Kristi ord er så lidt, at de kan indeholdes i en bog i lommeformat. Og dog fortæller Johannes os, at hvis alt hvad Han sagde og alt hvad Han gjorde, var nedskrevet, kunne hele verden selv næppe rumme bøgerne. Tænk på, hvor lidt vi har i sammenligning med dette; og dog har intet væsen, som nogensinde har været på jorden, udøvet en tusindedel af den indflydelse, som Manden fra Galilæa udøver over hele jorden. Næsten to tusinde år er forløbet, og i dag er Han anerkendt som den eneste uforlignelige person blandt menneskeheden.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke har forpligtelse til at gøre den syndfri Mennekese til deres ideal — det eneste fuldkomne Væsen, der nogensinde har gået på jorden.

Det største eksempel på ædelhed.

Gudlignende af natur.

Fuldkommen i sin kærlighed.

Vor Ældre Broder.

Vor Forløser.

Vor Frelser.

Vor Evige Faders Son.

Lysen, Livet, Vejen.

Hold altid for øje, at vor leder er Jesus Kristus, vor Herre. Hvis vi kan holde fast ved den tanke, og fæste lid til Ham, således som Han har bedt os fæste lid til Ham, gå til Ham, når vi er bekymrede, enten det er i forretningslivet, i skolen, i ægteskabet eller i hjemmet, vil vi få held med os.

Hvad har Han sagt om vor Kirkes aktivitet, og om at søge efter dem, som ikke er på det sted, hvor de burde være under vore aktiviteter? Gå til Lukas og læs hans lignelser, den om det Fortabte Får, hvor han forlod de nioghalvfems og gik ud efter det ene, som var faret vild, og hvor lykkelig hyrden var, da han fandt det fortabte lam. I samme kapitel læser vi om den Tabte Mønt, hvor kvinden mistede mønten, sandsynligvis ved skodesløshed. Naboerne hjalp hende at finde den, og der var stor glæde.

Og læs så igen den udødelige lignelse om den Fortabte Son, med alt, hvad den indebærer, især hvorledes den unge mand kastede sin formue bort, brugte den på et udsvævende liv, og til sidst spiste mad med svinene.

Kristus, vor Leder, har sagt til os, hvad vor mission er. Det er at forkynde det evige evangelium til gode mennesker alle vegne og tage vare på Kirkens medlemmer som en omsorgsfuld hyrde.

I juni 1829, sommeren før Kirken blev organiseret, blev følgende åbenbaret til Profeten Joseph Smith:

»Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!« (L. & P. 18:15).

Det er en del af vort kald. Det er en del af vor belønning.

Hvilken vidunderlig Kirke! Hvilken lejlighed Kirken giver os i denne søgen efter andre, især dem, som allerede er medlemmer af Kirken, skønt vi også indbyder vore naboer, som ikke er medlemmer, til at tage del sammen med os.

Præstedømmets kvorummer skaber aktivitet for brødrene i præstedømmet. Her har præstedømmets ledere fået et guddommeligt kald til at sidde i råd med kvorummedlemmerne og lære dem deres pligt.

Kirken er grundigt organiseret. Der er et guddommelighedens stempel i den. Men hvad med formålet med det altsammen? Hvad siger Kristus om det?

»Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« (Johs. 17:3). Det evige liv! Hvad er vidunderligere? Hvad er kosteligere? I, som holder af videnskab, læser og prøver ud fra videnskabsmændene at finde ud af, hvad livet er. De kan ikke sige jer det. De ser dets virkninger. De ser det tilkendegivet i livet overalt omkring os. De ser det alle vegne.

Dets store tilkendegivelse ligger hos menneskebørnene — afkom af Guddommen — og I har en chance for at leve evigt.

Det evige liv er at kende Gud og Jesus Kristus, som Faderen har sendt. Hvorledes kan vi kende Gud? En lovkyndig spurgte en dag Jesus: »Mester, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt liv?« Og Frelseren, som vidste, hvorfor den lovkyndige havde stillet spørgsmålet, satte ham klogt i defensiven ved at stille ham spørgsmålet: »Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?«

Den lovkyndige svarede: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sind og din næste som dig selv.« Og Frelseren sagde: »Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.« (Se Luk. 10:25—28).

Ved en anden lejlighed fortalte Frelseren en gruppe

folk, hvorledes de kunne vide det. Han sagde: »Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.«

O, menneskeborn, lyt til dette, hvis I vil kende Gud og Jesus Kristus, som Han har sendt: »Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.

Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.« (Johs. 7: 16—17).

Men så rejser det spørgsmål sig: »Hvad er Hans vilje?« Det er allerede besvaret af den lovyndige, som sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.« (Luk. 10:27).

Men det er mere udførligt besvaret af Kristi øverste apostel på Pinsefestens dag, da tre tusind mennesker blev stukket i hjertet, og de råbte: »Brødre! hvad skal vi gøre?« Peter sagde: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.

Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« (Ap. Gern. 2:37—39).

Senere tilføjede den samme apostel, da han talte om denne omvendelse, om dåben, om hvordan præstedømmet

var kommet til dem og hvorledes de havde fået »del i guddommelig natur«, særlige dyder. Hvis du nogensinde kan komme til dette punkt, vil du vide, at Jesus er Kristus og dette er Guds værk.

Så tilføjede Peter noget andet: »Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt,

i indsigtin afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt,

i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.

Thi når dette findes hos jer og stadig tager til, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus.« (2 Peter 1: 5—8). Enhver af os kan kende sandheden — kundskaben om Jesus Kristus — og leve evigt. Og I skal ikke bekymre jer om, hvad jert daglige arbejde er — I kan altid holde for øje, at vor Frelser leder jer, og I kan altid spørge jer selv: »I det jeg udfører i dag, kan jeg da tale til Ham og bede om Hans hjælp?«

David O. McKay

TEMPELREJSERNE I 1965

Som omtalt i sidste nummer af STJERNEN vil de to tempelrejser i år finde sted til følgende tider:

Rejse I: 12. til 15. juli (begge dage indbefattet).

Rejse II: 30. august til 2. september (begge dage indbefattet).

De nævnte datoer omfatter selve de dage, hvor vi går igennem Templet. Hertil må så regnes den tid, det tager at rejse til og fra Schweiz. Turen i juli vil fortrinnsvis være beregnet for familier med skolesøgende børn, men andre søskende er naturligvis velkomne til også at deltage.

Der vil blive arrangeret fællesrejse med tog, og vi håber i år at kunne få sovevogn hele vejen mellem København og Basel på begge rejser. Af hensyn til rejsearrangementerne, bestilling af sovevogn etc., beder vi venligst alle søskende, som *ptænker* at rejse til templet i år, om *snarest muligt* at indsende den i dette nummer af STJER-

NEN indlagte »Foreløbige tilmeldelsesblanket«, således at vi kan være lidt orienteret om, hvor mange der ønsker at deltage i de respektive rejser.

Rejsen til Schweiz og retur vil med *sovevogn* koste ca. kr. 340,00. I denne pris er *ikke* indbefattet opholdet i Schweiz. Vi vil blive indkvarteret privat i nærheden af Templet, og opholdet vil kunne gøres for ca. kr. 150,00 pro persona. Børn under 4 år kører frit med toget, og børn mellem 4 og 10 år kører for 1/2 pris.

Den foreløbige tilmeldelsesblanket bedes indsendt til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F., og konvolutten bedes mærket »Tempelrejse«. Også søskende, som rejser med privat befordring, bedes indsende blanketten, da Templet skal vide, hvor mange deltagere der kommer ialt.

Bemærk: Vigtig meddelelse fra Templet.

Alle tempelanbefalinger udløber den 30. april 1965. Fra 1. maj 1965 giver kun tempelanbefalinger, som er dateret 1. maj 1965 eller senere, adgang til Templet.

★

★

★

Fra missionens præsidentskab

Apostle og profeter er den grundvold, hvorpå den sande kirkes organisation hviler. (1. Kor. 12:28). Hvor der ikke er nogle apostle og profeter, er der ingen guddommelig kirke, men hvor disse mænd findes, er der en kirke i al dens glans, skønhed og fuldkommenhed.

Vor 6. Trosartikel siger: »Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, etc.«

Mange har spurgt: »Hvad er en profet?« »Hvem kan være profet?« »Hvorledes kan en kvinde blive kaldt profetinde uden at have præstedømmet?«

En profet er en person, som gennem personlig åbenbaring ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, »thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd«. (Åbenb. 19:10). Intet mere end Jesu vidnesbyrd er nødvendigt for at gøre en person til profet; og hvis denne åbenbarede kundskab ikke er blevet modtaget, er et menneske ikke profet, ligemeget hvor mange andre talenter og gaver han kan have. Men når han har modtaget åbenbaring fra Ånden, som bevidner Kristi guddommelighed, er han i stand til at gå fremad og modtage andre åbenbaringer, herunder sådanne, som forudsiger fremtidige begivenheder.

Profeters mission er ikke blot at forudsige fremtiden. Endnu vigtigere er det vidnesbyrd de bærer om Kristi levende guddommelighed, de lærdomme de giver om frelsens plan, og de ordinationer, som de udfører for deres medmennesker.

Der er naturligvis rang og grader indenfor profetisk ansvar. Ethvert medlem skulle være profet med hensyn til sine egne sager. Moses bad: »Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd komme over dem!« (4. Moseb. 11:29).

De, som har kald i Kirken, skulle imidlertid være profeter både med hensyn til deres egne sager og sagerne i den organisation, som de præsiderer over. En kvorumpræsident skulle være profet for sit kvorum, en grenspræsident for sin gren, en distriktspræsident for sit distrikt. Det Første Præsidentskab, de Tolv Apostles Råd og Kirkens Patriark er alle

opretholdt som profeter, seere og åbenbarere for Kirken. Enhver ny åbenbaring vil naturligvis blive fremsat for folket af Kirkens Præsident, da han er Guds talerør på jorden.

Alle de store profeter er i besiddelse af det melkisedekske præstedømme; som lovlige administratore har nogle ejet nøgler, der satte dem i stand til at administrere fylden af evangeliets ordinationer, som f. eks. vor Præsident, David O. McKay. Medens Kirken er på jorden, bliver åbenbaringer givet gennem dem, som har præstedømmet. Miriam, Debora, Anna og andre var ikke profetinder i den forstand, at Herrens lys blev åbenbart til dem snarere end til lærere af præstedømmet. Men for at opfylde bestemte ting er det sandsynligt, at de modtog inspiration til at udføre de gode gerninger, som de gjorde. Alle menneskelige væsener kan, hvis de er i harmoni med Ånden, modtage inspiration til deres egen opbyggelse.

Den blotte udtalelse om, at der har været sande profeter, er også en hævde af, at der har været falske profeter. Vor Herre advarede: »Vogt jer for de falske profeter.« (Matt. 7:15). Vi må veje profeternes påstande, tage imod de sande og afslå de falske.

Med al deres inspiration og storhed er profeter dog dødelige mennesker med de ufuldkommenheder, der er fælles for menneskeheden i almindelighed. De har deres meninger og fordomme og er overladt til selv at ordne deres egne problemer, i mange tilfælde uden inspiration. Således kan profeters meninger og synspunkter indeholde fejltagelser, med mindre disse meninger er inspireret af Ånden. Hvad der bekendtgøres af de præsiderende brødre som råd for Kirken, vil være ved inspirationens rost.

Sandheden eller fejltagelsen ved enhver uinspireret ytring fra en person må bedømmes ud fra standardværkerne og den ånd af dømmekraft og inspiration, som findes hos dem, som virkelig har den Helligånds Gave.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

For hvem udføres der stedfortrædende arbejde?

Spørgsmål:

Da vi i klassen diskuterede frelse for de døde, stillede jeg følgende spørgsmål: »For hvem skal vi udføre stedfortrædende arbejde?« Et af medlemmerne svarede: »For alle.« Så læste jeg følgende fra Lære og Pagter, afsnit 85, vers 3—5:

»Det strider mod Guds vilje og bud, at sådanne, som ikke modtager deres arvedel ved at hellige deres ejendele ifølge Guds lov, som han har givet, så hans folk må kunne betale tiende og derigennem beredes til at undgå hævnens og opbrændelsens dag, skal have deres navn indskrevet blandt Guds folk.

Ej heller skal deres slægtregister føres eller opbevares, så det kan findes blandt kirkens optegnelser eller i dens historie.

Deres navn skal ikke findes nedskrevet i Guds lovbog, ej heller deres fædres navne, ej heller deres børns navne, siger hærskearnes Herre.«

Vi læser også i Ezras Bog, andet kapitel, vers 62 og 63, at de, som ikke fandtes i deres slægtbøger, blev udelukket fra præstestanden. Ydermere læser vi i kapitel ti, at de, som havde taget fremmede hustruer, var udelukket fra præstestanden. Det har været mit indtryk, at stedfortrædende arbejde for de døde, som dåb, endowment etc., var for folk, som ikke havde lejlighed til at få del i evangeliets velsignelser og som var gået på den anden side.

Svar:

Da Herren åbenbarede for Profeten Joseph Smith den strålende forordning, som var blevet beredt for de døde, skrev Profeten følgende ord til sine brødre, som var rejst til England for at åbne missionen i dette land:

»Jeg omtalte første gang denne lære offentligt, da jeg talte ved broder Seymour Brunsons begravelse, og har siden givet almindelige instruktioner til Kirken om dette emne. De hellige har det privilegium at blive døbt for dem af deres slægtninge, som er døde og som de tror ville have antaget evangeliet, hvis de havde haft chancen for at høre det, og som har modtaget evangeliet i ånden, ved medvirken fra dem, som har fået det hverv at prædike for dem, medens de var i forvaring.

Uden at jeg udbreder mig for meget om emnet, vil I uden tvivl se dets konsekvens og rimelighed, og det fremsættede Kristi evangelium sandsynligvis i en mere forstørret målestok, end nogen kan have forestillet sig det. Men da udførelsen af ceremonien er mere specielt begrænset til dette sted, vil det ikke være nødvendigt at gå i enkeltheder; samtidig føler jeg altid glæde ved at give alle de oplysninger, der står i min magt, men pladsen tillader mig ikke at gøre det.« (DHC 4, 231).

Op i en tale, som Profeten Joseph Smith holdt søndag den 12. maj 1844, sagde han:

»Ethvert menneske, som er blevet døbt og tilhører riget, har ret til at blive døbt for dem, som er gået forud, og så snart evangeliets lov adlydes her af deres venner, som handler som stedfortrædere for dem, har Herren tjenerer dér, som kan sætte dem på fri fod. Et menneske kan virke som stedfortræder for sine egne slægtninge; evangeliets ordinanc, som blev udlagt for verdens grundvold, er således blevet fuldbyrdet ved dem, og vi kan blive

døbt for dem, som vi har meget ven-skab for ...

'Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.' Alle skal blive oprejst fra de døde. Guds Lam har bragt opstandelsen til veje, så at alle skal opstå fra de døde.« (Ibid., 6, 365—366).

Siden Frelseren var positiv i sine lærdomme om, at dåben er nødvendig til frelse, må enhver voksen person — som er over otte år gammel — døbes ved guddommelig myndighed, hvis han har forståelsen. Dåben ville ikke gælde for de uskikkede, som ikke er i stand til at forstå. Alle små børn, lige meget hvem de er, som dør for ansvarsalderen, er frelst i Guds rige. Som bevis på dette henvises til Lære og Pagter, afsnit 29, vers 46—50, og Moroni 8:19—22. Der er derfor blevet gjort foranstaltninger lige fra begyndelsen til, at ordinancerne kan udføres ved stedfortræder, hvor de ikke kan gives i levende live. Evangeliet lærer os om en stedfortrædende frelse. Ingen sjæl kunne frelses fra døden, hvis ikke vor Herre Jesus havde betalt ofret ved at udgyde sit blod og på denne måde åbnet alle grave, ikke for menneskeheden alene, men for enhver anden levende skabning, som fik del i døden gennem faldet.

Det råd, som blev givet til zoramiterne af Amulek (Atma 32: 32—34), har ikke nogensomhelst forbindelse med de døde, som døde uden kundskab om evangeliet. Disse zoramiter var faldet fra Kirken og var i absolut åndeligt mørke. Derfor var der ingen undskyldning for deres overtrædelse.

Joseph Fielding Smith.

Europæiske stavs- og missionsledere til konference i Frankfurt

Den 25. januar samledes stavs- og missionspræsidenterne fra den Europæiske Mission i Frankfurt til en speciel konference med præsident Ezra Taft Benson.

Diskussionen ved konferencen drejede sig om nye fremgangsmåder og krav for Kirkens Byggeprogram. *Albert V. Stirling*, den europæiske repræsentant for Kirkens Bygge-Komité, og andre medlemmer af Bygge-Departementets stab i London forklarede de forandringer i byggeprogrammet, som vil påvirke de utallige projekter, der er

planlagt for fremtiden i de europæiske missioner og stave.

Der er for øjeblikket næsten hundrede nye kirkebygninger under opførelse på det europæiske fastland og de britiske øer.

Foruden repræsentanter for Bygge-Departementet omfattede deltagerne i konferencen de tolv missionspræsidenter fra Tyskland, Østrig, Schweiz, Danmark, Finland, Norge og Sverige, og stavspræsidenterne for Berlin, Stuttgart og Schweiz stave.

1. række fra venstre: Præsident *Seehagen*, Berlin Stav; Præsident *Lauener*, Schweiz Stav; Præsident *Mössner*, Stuttgart Stav; Præsident *Ezra Taft Benson*, den Europæiske Mission; *A. V. Stirling*, europæisk repræsentant for Kirkens Bygge-Komité; *G. Z. Aposhian*, Kirkens Bygge-Komité; *E. W. Cable*, Kirkens Bygge-Komité.

2. række: *F. F. Stringham*, Kirkens Bygge-Komité; *E. C. Judd*, Kirkens Bygge-Komité; Præsident *Peterson*, den Norske Mission; Præsident *Myers*, den Nordtyske Mission; Præsident *Fletcher*, den Svenske Mission; Præsident *R. Earl Sorenson*, den Danske Mission; *Thor Leifson*, Kirkens Bygge-Komité; *J. G. H. Johnson*, Kirkens Bygge-Komité.

3. række: Præsident *Tate*, Berlin Mission; Præsident *Fetzer*, den Sydtydske Mission; Præsident *McIntire*, den Vesttyske Mission; Præsident *Jacobs*, den Bayerske Mission; Præsident *Benson*, den Centraltyske Mission; Præsident *Russon*, den Schweiziske Mission; Præsident *Asplund*, den Finske Mission; Præsident *Loscher*, den Østrigske Mission; *Henry Haurand*, Kirkens Bygge-Komité; *J. R. Tanner*, Kirkens Bygge-Komité.

HVOR GAMMEL ER JORDEN?

af Paul Cracraft,
dekan ved University of Utah

På en tid, hvor de fleste geologer fastslår jordens alder til milliarder eller endog ti eller flere gange ti milliarder af år, taler en sidste dages hellig videnskabsmand dristigt om en Moder Jord, der er så ungdommelig, at hun lige akkurat er ved at begynde at vise sine rynker.

Dr. Melvin A. Cook, professor i metallurgi og direktør for »Efterforskningsinstituttet for metaller og explosive stoffer« ved Utahs Universitet, påstår, at jorden er omkring 13.000 år gammel — omtrent den alder, som Bibelen beregner den til. Ved at anerkende den bibelske advarsel om, at »... én dag er for Herren som tusinde år ...« (2. Pet. 3:8), beregner dr. Cook 6000 år til skabelsen, endnu 1000 år til hvile-dagen, omkring 4000 år fra Adam til Kristus, og omtrent 2000 år fra Kristi dag til vor egen tid.

Han baserer sine synspunkter ikke blot på en bogstavelig anerkendelse af skriften, men også på nogle revolutionerende fortolkninger af geologiske data, og på en teori om, at visse »tidsure« bliver læst baglæns af geologer.

Mange af hans kolleger er ikke enige med ham i hans konklusioner, skønt de finder det vanskeligt at anfægte dr. Cooks grundige videnskabelige kundskab. Han har en verdensanerkendt plads blandt en lille håndfuld sprængstofekspert. Han bruger sin kundskab til fysik, kemi og metallurgi i sit geologiske efterforskningsarbejde. Han imødegår med lethed modstanden mod sine ideer ved at grave sig ned i al tilgængelig litteratur, der kan understøtte hans tanker.

Centralt i hans arbejde er teorien om kontinental bevægelse, et synspunkt, som først blev fremsat af Dr. Alfred Wegener, en berømt tysk meteorolog. Teorien om den kontinentale bevægelse handler om formodede måder, hvorpå kontinenterne på jorden, som vi kender dem i dag, brød ud fra deres oprindelige landmasse. Denne tanke er i overensstemmelse med skriften, idet vi læser i 1. Mosebog 1:9: »Derpå sagde Gud: Vandet under himmelen samle sig på ét sted, så det faste land kommer til syne.«

Den kontinentale bevægelse blev længe forkastet af videnskaben, blot for at blive genoplivet i det sidste tiår, især gennem opdagelser i det internationale geofysiske år, 1957—58. Mange videnskabsmænd tror nu, at indtil fornylig i jordens historie var kontinenterne sluttet sammen i ét kontinent, som de kaldte Pangaea.

Adskillige teorier er blevet fremsat for at gøre rede for delingen i kontinenter, en proces, som nogle siger tog så lang tid som 200 millioner år. Dr. Cook hælder til den teori, at ishætten i istiden voksede så kolossalt, at den udviklede en spaltekraft på 100.000 milliarder tons. Denne kraft sprængte Pangaea, kastede dets brudstykker adskillige tusind kilometer fra hinanden, forvred dem på en måde, som passede med jordens tyngdekraft og rotations-træk og efterlod dem på nye steder, som dannede jorden i de kontinenter, som nu kendes i områder af enhver skolelæring og -pige. Ishætten smeltede hurtigt under den umådelige hede, der skabtes ved en så voldsom omvæltning; dens vande fyldte den afgrund, der var dannet mellem de største kontinentale blokke, hvad der gav os vore arktiske og atlantiske bækken.

I stedet for at tage evigheder skete denne begivenhed imidlertid hurtigt, og fremskyndedes af eller viste sig samtidig med den store oversvømmelse i Noas dage. Medens stærk regn udmærket kunne have ledsaget en så voldsom omvæltning, ledsagede oversvømmelsen, således som Noa så den, men som han måske ikke fuldtud forstod, sprængningen af ishætten og landmassen. Begivenheden er beskrevet bibelsk og nøjagtigt, mener dr. Cook, i 1. Mosebog 7:11:

»I Noas 600de leveår på den syttende dag i den anden måned, den dag brast det store verdensdybs kilder, og himmelens sluser åbnedes.« (Kursiv tilføjet).

År senere, da det blev øjensynligt for Noa og hans familie, at jorden havde forandret udseende, markerede de begivenheden ganske enkelt ved at give en af Ebers sønner navnet Peleg, hvad der betyder splittelse. Moses, be-

retteren af disse tidlige begivenheder, skrev: »thi på hans tid adsplyttedes jordens befolkning«, (Den engelske Bibel siger: Thi på hans tid deltes jorden) (*Ibid.*, 10:25).

Dr. Cook indrømmer åbent, at hans ideer er i modstrid med den traditionelle mening om geologisk tid. Heller ikke er de i overensstemmelse med den længe nærede teori om »superposition« (placering ovenpå), det begreb, at jordens aflejringer foregik lag på lag i ordentlig og kronologisk, langsom rækkefølge. Dr. Cook sammentrænger tiden og fremskynder aflejringerne. Han tror, at aflejring stort set skyldes virkningerne af en oprindelig, hastig styrken af jordens skorpe, efterfulgt af en uhyre opbrudning af og internering af dens øverste lag under tryk af islagene og kontinenternes bevægelse. Han er enig i, at der har været en betydelig mængde langsom erosion og aflejring, men ikke så meget, mener han, som konventionel geologisk tænke måde kan antyde. Han bruger eksempler på nutidig målbar erosion til at bevise sit synspunkt.

For eksempel fører Mississippifloden nu næsten en kubik-mile aflejring med sig til den Mexikanske Golf hvert år. Colorado-floden flytter for øjeblikket mindst en kubik-mile aflejringer ned fra Grand Canyon i løbet af fem år. Niagara-Vandfaldet er blevet skåret ud ved erosion blot i løbet af de sidste få tusinde år, betegnende nok begyndende omkring samme tid, som det angives at ishætten forårsagede den kontinentale bevægelse. Dette er baseret på den nuværende fart, hvormed vandfaldet flytter sig tilbage. Dr. Cook er overbevist om, at hvis den erosionsproces, som er målt på disse tre nøgleområder, havde gået for sig med samme fart i så mange år, som hans kolleger påstår, ville Mississippifloden have gravet en dyb afgrund midt ned gennem landet, Grand Canyon ville have været langt mere »storslået« end den er, og Niagara-Vandfaldet ville have trukket sig mere tilbage og have givet unge par på bryllupsrejse en helt anden udsigt end den, de nu ser.

Som bevis på sin teori peger dr. Cook

på to ishætte-depressions-zoner«. Den ene af disse går rundt om Hudsonbugten, den anden omkring den Botniske Bugt mellem Finland og Sverige. Disse områder er stadig i bevægelse og tilpasser sig lodret. Dette betyder, at disse områder bevæger sig mærkbart, medens jorden prøver at genoprette sin egen lodrette balance efter kontinenterens oprub. Denne proces tager omkring 10.000 år. Siden »reaktions«-processen stadig foregår, formoder dr. Cook, at jorden stadig er ung.

Dr. Cook beskriver situationen grafisk på følgende måde: Hvis man brækker en rund, flad chokolademønt midt over, vil man få to halvmåneformede stykker. Da klippestykker fra de to vidt fra hinanden liggende bugter, Hudson-Bugten og den Botniske Bugt, begge er ensartede videnskabeligt set, slutter dr. Cook, at disse to områder engang passede sammen i en pæn cirkel med centrum i nærheden af Nordpolen. Den kraft, som adspalttede »mønten«, kom fra den uhyre tyngde af isshæten.

Bjerge blev kastet omkring ved den pludselige katastrofale virkning af den kontinentale bevægelse, tror dr. Cook. Himalaya-bjergene, den højeste bjergkæde i verden, rejste sig, da Indien, idet det hastigt bevægede sig fra Pangaæas sydpolaregne, flyttede sig op under Asien og dannede et dobbelt kontinent. Arabien blev også mast ind mod Asien efter at have flyttet sig fra nær ved Sydpolen. Da Afrika drejede forbi Europa og kolliderede med Asien i løbet af bevægelsesperioden, resulterede krumningerne og sammentrækningerne i de folder, vi ser som Alperne, Balkanbjergene og Pyrenæerne. Rocky Mountains og Andesbjergene dannedes ved det vestgående sammenstød af kontinenterne under ishættebevægelsen. Denne sammenhængende bjergkæde blev påvirket af endnu en voldsom omvæltning, hvad der giver disse bjerge deres »ungdommelige« udseende. Dette var naturligvis den voldssomme naturrytelse, som er berettet i Bibelen og i betydelig flere enkeltheder i Mormons Bog og Den Kostelige Perle på tiden for Kristi korsfæstelse, for mindre end 2000 år siden. (*Matt. 27:51, 54; 28:2; Mark. 15:38; Moses 7:55—56; 1 Nephi 12:4; Helaman 14:21—22; 3 Nephi 8:6, 17; 10:10*).

Et andet bemærkelsesværdigt bevis, som peger på en ung jord, kommer fra kullet, som paradoksal nok traditionelt forbindes med en lang geologisk tid. Dr. Cook fremsætter den påstand, at alle de største kulaflejringer oprindeligt fandtes i to velafgrænsede cirkulære kredse, der var koncentriske mod polerne og Pangaæas ishæter, ligesom to smalle striber på et barns gummi-bold. Forestil Dem disse striber, ikke i nærheden af det »fede« ækvator-område, men derimod i de mindre områder af bolden, adskilt fra hinanden og i modsatte »ender« af bolden. Han tror, at kullet blev dannet, ikke ved mange års aflejringer, men ved pludselige tryk af aflejringer over områder med megen vegetation. Disse tryk fremkaldte stor varme og stort pres, hvad der hjalp til at forkulle de vegetabiliske materialer. Dette kul blev dannet under delingen af Pangaæa. Denne naturrytelse bragte kontinenterne til at fjerne sig fra hinanden ligesom et gigantisk puslespil. Kulbåndene brød op og bevægede sig sammen med deres kontinentale stykker land til nye steder. Dr. Cook samler igen puslespillet sammen, med kullet fra Nordamerika, Asien og Europa til at passe i en cirkel rundt om Pangaæas Nordpol, og kullet fra Sydamerika, Afrika, Indien og Australien dannede et lignende bånd rundt om Pangaæas Sydpol.

Dr. Cook støtter også sit synspunkt om jordens relative ungdom med tre fysisk-kemiske forklaringer:

1. Det er muligt for videnskabsmænd at måle koncentrationen af uran i flodvand og at bestemme, hvor hurtigt dette grundstof flyder ud i havene. Den mængde uran, der således ophobes, er mindre end den mængde, som ville ophobes på 10.000 år, så jordens oceaner må være yngre end disse år.

2. Radioaktivt kulstof (C 14) opbygges stadig i jordens atmosfære. Hvis de eksperimenter, som flere velkendte kemikere, herunder Nobel-pristageren Willard F. Libby, har foretaget, er rigtige, skulle dannelseshastigheden for radioaktivt kulstof udlignes med »henfalds«-hastigheden i løbet af 30.000 år. Da dannelseshastigheden stadig overstiger »henfalds«-hastigheden, kan jorden ikke være ældre end 30.000 år.

3. Det samme problem findes med hensyn til helium-balancen i atmosfæ-

ren. Men i dette tilfælde akkumuleres helium hurtigt nok til at fordoble sin koncentration på mindre end 20.000 år. Da den samlede heliummængde i atmosfæren ikke overstiger den mængde, som ville akkumuleres i denne tidsperiode, er det usandsynligt, at jorden kan være endog 20.000 år gammel, ræsonnerer dr. Cook.

Men hans bagvaskere peger på den såkaldte uran-thorium-bly-»tid«, som, i henhold til geologerne, beviser, at jorden er meget, meget gammel. Dr. Cooks svar er, at den konventionelle anvendelse af disse prøver ikke alene er i uoverensstemmelse med de konventionelle analysemetoder, men heller ikke tager hensyn til et hovedprincip, som metallurgen anvender ved renselse af metaller. Urenheder, kendt som »sporstoffer«, har en tendens til at forblive i flydende form indtil slutningen af størkningsprocessen. Dette kaldes »zone-smeltning«. Hvis denne fysiske lov virkede, hvad dr. Cook tror den gjorde, da jorden størknede, ville sporstofferne — uran, thorium, calcium og rubidium — have været de sidste til at størkne, og jordskorpen ville i høj grad være blevet lagdelt ved processen.

Disse sporstoffer, som måles ved uran-thorium-blyproven, er koncentreret på overfladen af en ung jord. Hvis man skulle forsøge på at bestemme alderen, baseret udelukkende på denne fordeling og på den konventionelle teori, at fordelingen var ensartet i begyndelsen, ville resultatet blive en tilsyneladende gammel jord, selv ved nul alder efter størkning.

Derfor har en toghalvtreds år gammel teori — plus den videnskabelige kundskab og den sidste dages helligs bogstavelige tro forenet sig i at rejse tvivl om geologernes begreber. Alle svarene findes naturligvis ikke endnu, men den tid kunne vel komme, hvor dr. Melvin A. Cooks nu radikale synspunkter vil forandre og udvide geologisk tænkning. Dette vigtige skridt ville udvide menneskets kundskab og dens anvendelse, til menneskets forbedring og forøgede oplysning om den jord han lever på, lige meget hvor ung eller gammel den er.

(Fra *Improvement Era*, oktober 1964).

HVORLEDES MAN OPNÅR ET VIDNESBYRD

Af ældste Eldred G. Smith,
Kirkens Patriark.

En af de fremragende ejendommeligheder ved denne Kirkes medlemmer er at de bærer deres vidnesbyrd. Næsten alle taler i Kirken omfatter det at bære vidnesbyrd. Dette er vor mission, som medlemmer af Kirken, at bære vidne om sandheden af evangeliet til vore medmennesker.

Hvad er et vidnesbyrd? Vi taler om det som en værdifuld besiddelse, hvad det i sandhed er. Webster siger det er bevis, prøve, en højtidelig erklæring. Således er et vidnesbyrd om evangeliet din højtidelige erklæring om evangeliets sandhed i henhold til dit kendskab til det.

At have et vidnesbyrd om Gud og Hans Søn Jesus Kristus kan skaffe den største velsignelse man kan opnå i denne jordiske eksistens. Hver velsignelse opnås ved at opfylde den lov, som denne velsignelse er betinget af. Den lov, hvoraf denne velsignelse er betinget, findes i udtrakt grad i hele skriften.

I Mattheus læser vi: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.« (Matt. 7:7—8, kursiv tilføjet).

Moroni lover også: »... formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsat samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Op gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.

Op det, der er godt, er retfærdigt og sandt; og det gode fornægter ikke Kristus, men erkender, at han er til.

Op gennem den Helligånds kraft kan I vide, at han er til; derfor formaner jeg jer til ikke at fornægte Guds kraft; thi han virker med kraft i overensstemmelse med menneskenes børns tro, den samme i dag og i morgen og til evig tid.« (Moroni, 10:4—7).

Hvad betyder det at banke på eller søge? Dette er én måde til at sige: »Det kræver arbejde fra din side.« Studere, bede, handle — at gøre noget ved det! Kundskab alene frelser ingen. Lucifer har kundskab, og det er denne kundskab, som er til hans fordømmelse. Uden virkelig handling kan det blive det samme for enhver anden.

Moroni sagde: »... gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« (Ibid., 10:5). Man kan spørge: »Hvorledes modtager man et budskab fra den Helligånd?«

Den Helligånd er en Åndelig Personlighed. Vi har også et åndeligt legeme lige så vel som et dødeligt legeme. Vi var åndelige personligheder, før vi kom til denne jord.

Herren sagde til Job: »Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt!

Hvem bestemte dens mål —
du kender det jo —
hvem spændte målesnor ud derover?
Hvorpå blev dens støtter sænket,
hvem lagde dens hjørnestein,
mens morgenstjerneerne jubled til
hobe,
og alle gudssønner råbte af glæde?«
(Job 38:4—7).

Er vi ikke de Guds sønner, som den gang råbte af glæde?

Abraham fortæller os også følgende: »Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, for verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

Op Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Op han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, for du blev født.« (Abraham 3:22—23).

Før vi kom til jorden, var vi alle ånder. Hvad er en ånd? Vi bruger ordet »ånd« til at beskrive noget og alt, alle ting, som ikke er dødelige — så vi havde et ikke-jordisk legeme. Vi var ikke desto mindre personligheder. Vi havde magt og evne til at se, tænke,

handle, træffe beslutninger. Vi tog endda del i den store kamp i himlen, hvis resultat var, at Lucifer blev kastet ud af himlen.

Vort åndelige legeme har samme form og skikkelse som det fysiske legeme. Det åndelige legeme har altså arme, ben, et hoved og en sjæl.

Da vi kom til jorden, påtog vi os et fysisk eller dødeligt legeme af kød og ben. Adskillelsen af disse to legemer kaldes til døden. Gennem Kristi forsoning vil disse to legemer blive genforenet. Dette kaldes vi opstandelsen.

Ved at komme ind i dødeligheden glemmer vi alt fra det tidligere liv, efter Herrens visse hensigt. I virkeligheden er en skranke eller et slør anbragt mellem det åndelige sind og det jordiske sind.

Jeg tror, at hvis vi nu vil anvende nogle af elektrontechnikens love, det vil sige radio og television, vil det hjælpe os til muligvis at forstå, hvorledes vi kan modtage et budskab fra den Helligånd. Vi har et åndeligt sind og et jordisk sind. Vort åndelige sind kan modtage budskaber fra den Helligånd, som er en ånd.

I dette rum er der mange bølger, lyd-bølger, billedbølger, ja, endog farvede billedbølger. Vi kan ikke opagde dem med vore jordiske øjne eller ører, men hvis vi stiller et modtagerapparat op og indstiller det rigtigt, så samler vi lyd- eller billedbølgerne op med vore jordiske ører eller øjne. På lignende måde kan den Helligånd sende budskaber ud ligesom en radiostation. Hvis du indstiller dig rigtigt, det vil sige, banker på eller beder eller søger, vil du måske modtage budskabet. Det vil måske være, som om du skulle åbne et imaginært vindue eller en dør mellem dit åndelige sind og dit fysiske sind og lade budskabet komme igennem. Ånd kan tale til ånd, og du er til dels en ånd — luk blot den imaginære dør op og lad det jordiske sind modtage. At åbne den kræver studium, bøn, handling eller arbejde, eller bænke, og så skal den blive åbnet for dig.

Der findes ingen frelse med blot

årlig, medens de mænd, der udførte det fysiske arbejde, næppe ville få en tiendedel af denne sum.«

»Ganske rigtigt,« bemærkede Remand. »Tilbud og efterspørgsel regulerer disse ting. Bestyrere er fåtallige, medens der er fuldt op af almindelige arbejdere.«

»Men, kære ven, vi har ingen almindelige arbejdere. Det er lige så vigtigt, at et bord er samlet og fuldført på rette måde, som at denne fabrik har en bestyrer. Hos os kan ingen mand sige til en anden: »Dig har vi ingen brug for«. Der er brug for alle, enhver har sin plads i samfundet og understøtter hinanden. Polereren og savskærereren bør derfor forsynes med alle livsfornødenheder, ligeledes bestyreren – men ikke med mere. Hvad skulle denne i grunden have mere for? Hvad skulle han bruge det til?«

»Han kunne jo sætte det i sparekassen, anbringe det i et eller andet foretagende,« svarede Remand.

Paulus smilte. »Hvad fordel kunne et menneske have af at opsamle rigdomme, når alle hans fornødenheder er ham sikret, så længe han lever, og ligeledes hans børns efter ham? Vi har kun én bank her – Herrens forrådshus, og alle indtægter og overskud fra alle vore foretagender går dertil. Men tilbage igen til lønspørgsmålet – jeg véd tilfældigvis, at bestyreren af denne fabrik er en mand, hvis ægteskab hidtil har været barnløst. De er begge meget fordringsløse i deres livsførelse. Træskærereren, som vi talte om, har en stor børneflokk. Hans livsfornødenheder er større end bestyrerens, hvorfor han modtager en større betaling. Det er retfærdigt, er det ikke?«

»Jo, teoretisk set synes det at være rigtigt nok,« svarede Remand, »men gennemførelsen af et sådant system ville, i det mindste hos os, forårsage en mængde forviklinger og forstyrrelser.«

»Muligvis,« sagde Paulus. »Vi er heller ikke fuldkomne her endnu. Sålænge vi lever i forkrænkeligheden, har vi svagheder at kæmpe med; men De må huske på, at vi betragter enhver mand som en broder og ven, og som jeg allerede har sagt, har vi Herrens ånd til at stå os bi i dette. Dersom vi

alligevel skulle forglemme vore pligter og være uretfærdige eller hensynsløse overfor andre, da vil Herren selv, hvis trone er i vor midte, tilmåle enhver, hvad han har gjort sig fortjent til.«

Paulus rejste sig, og de andre fulgte ham ærbødigt ud i det parklignende anlæg, der omgav fabrikken. De vandrede langsomt henad en af gangene, medens de fortsatte samtalen.

»Hovedtanken mod alle den slags lighedssystemer,« bemærkede Remand, »er, at de tager lysten og trangen til at arbejde bort.«

»Har I set ledige folk i og omkring Zion?« spurgte føreren.

De måtte besvare dette benægtende.

»Den nye orden har ikke taget sporen til arbejdet bort; den har blot forandret denne fra en lavere til en højere. Vi har ikke råd til at arbejde for penge som et endemål. Rigdom er hos os blot et middel til at nå målet, hvilket er at tilvejebringe frelse og ophøjelse for menneskeslægten som et hele, såvel som individuelt. Rigdom blev ikke skabt til brug for menneskets personlige selvophøjelse, og dens magt til at gøre fortræd er i virkeligheden taget bort derved, at alle mennesker har, hvad de behøver i enhver henseende. Erhvervelsen af verdslig rigdom var tidligere den målestok, hvorefter menneskenes fremgang og lykke bedømtes. Det var i sandhed en dårlig målestok.«

»Hvad er da eders målestok nu?« spurgte kongen.

»Den største af alle iblandt os er alles tjener. Den, der yder det bedste, han formår i den stilling, han indtager, og skænker resultatet af sine bestræbelser til samfundets gode, er rig. Mængden gør ikke altid udslaget; thi gartneren, der forsyner os med de mest udsøgte grøntsager, er regnet ligeså højt som ham, der graver det lødigste guld ud af bjerget. Hvem bliver i eders hjemland betragtet for at være historiens største skikkelse?«

Hverken Remand eller kongen svarede på dette spørgsmål.

»Jeg skal ikke presse eder for et svar,« fortsatte Paulus. »I forstår uden tvivl, hvad vort synspunkt er. Den, der udfører den største velgerning, som kommer det største antal menne-

sker tilgode, er den største iblandt os. Det var vor Herre og Mester. »Og jeg skal, når jeg bliver ophøjet på jorden, drage alle til mig«, sagde han, og dette går nu i opfyldelse. På samme måde er den største iblandt os den, der tjener os bedst.«

De satte sig på en bænk og så arbejderne begive sig hjem til deres middagsmåltid. Det var et interessant syn for de to fremmede. Mændene så så lykkelige og tilfredse ud, at kongen lagde mærke dertil og lod en bemærkning falde derom.

»Ja,« svarede Paulus, »hvorfor skulle de ikke være tilfredse? Når jeg tænker på hensvundne tider, da så mange mennesker måtte kæmpe fortvivlet for blot at opholde livet, da mænd, kvinder og børn måtte tigge om arbejde og levede i elendighed og nød, medens mange andre svælgede i luksus og alle livets behageligheder – når jeg tænker på dette, da kan jeg ikke prise Herren nok for, hvad Han har gjort for os.«

»Hvor lang er disse mænds arbejdstid?« spurgte Remand.

»Arbejdstiden afhænger af arbejdets beskaffenhed, uagtet selv det mest anstrengende arbejde nu er meget lettere og behageligere end tidligere, takket være vore arbejdsbesparende maskiner. Fra tre til fire timer regnes i reglen for en dags arbejde. Nogle foretrækker at arbejde den fastsatte tid hver dag og så benytte resten af dagen til andre ting. Andre arbejder hele dagen i en uge måske, hvilket giver dem en uges frihed. Andre igen ønsker måske mere tid til deres eget brug, hvorfor de arbejder stadigt et år og har således et år til sig selv.«

»Og hvad bruger de al denne fritid til?« spurgte Kongen.

»Det meste af den bruges til at arbejde i Herrens templer, hvor de frelsende ordinancer udføres for dem, som ikke selv havde lejlighed til at annamme dem, medens de levede på jorden; men der udføres også mange andre ting. Opfinderen, for eksempel, ofrer sin tid på at forbedre sine opfindelser, og de, der ønsker at studere en eller anden videnskabsgren, har lejlighed dertil; nogle bruger deres fritid til rejser.«

»Er der ingen konkurrence iblandt eder?« spurgte Remand.

»Det forekommer mig, at en sådan tilstand ville bringe stagnation.«

»Vi har tværtimod en meget skarp konkurrence,« var svaret; »en konkurrence af den højeste type, der bringer os den mest fuldkomne arbejdslyst og iver. Hver søger at opnå det største og bedste resultat og at bringe det største udbytte til forrådshuset. Da De nærmede Dem byen, lagde De uden tvivl mærke til de godt vedligeholdte haver og marker, der strækker sig milevidt ud i landet. Mellem forvalterne af disse jorder er der den skarpeste konkurrence for at se, hvem der kan frembringe de bedste produkter. En lignende kappestrid finder sted mellem de forskellige industrier og virksomheder i Zion, så De ser, at der ikke mangler tilskyndelse til arbejde iblandt os, men målet er at udrette så meget godt som muligt og ikke at fostre personligt begær eller havesyge.«

De tre forlod nu den store fabriksbygning og kom ud i en del af byen, hvor beboelseshuse lå spredte omkring mellem træerne i det parklignende anlæg. De nærmede sig en idyllisk lille dam, omringet af blomstrende buske, græsplæner og velpassede stier. På en bænk ved søen så de en mand sidde, hvis beskæftigelse syntes at være at kaste brødmuler ud til svanerne i vandet. Kongen og hans ledsagere mente nu, at de her til sidst havde fundet een af de rige lediggængere, som de kendte fra deres eget land. Remand nævnte dette til føreren.

»Han ledig? Nej, aldeles ikke; han er een af vore flittigste arbejdere. Det er een af vore mest populære forfattere, og efter manges mening den bedste. Vi vil ikke forstyrre ham nu, men sætte os her og iagttage ham. Det fortælles, at når han lægger planer til et kapitel i een af sine berømte fortællinger, kommer han herved til søen og fodrer svanerne.«

»Og I skriver, trykker og læser endnu historier?« spurgte Remand.

»Ja, skønlitteratur er een af kunstens højeste former. Denne mand har på den vidunderligste måde fremstillet menneskeslægtenes fremtidsmuligheder og Zions kommende storhed og glans. Hvorfor skulle han ikke kunne male billeder med ord

lige så godt som kunstmaleren med farver eller billedhuggeren med marmor. Dersom I ikke har læst nogen af hans bøger, må I tage nogle med hjem. Nu rejser han sig for at gå. Ville De bryde Dem om at træffe ham?»

Dette ville de gerne. De havde snart indhentet ham, og han hilste venligt på dem.

Han førte sine besøgende ind i haven, der omgav hans hjem, og derfra ind i huset. Han viste dem sine bøger, sit arbejdsværelse og sine samlinger af kunstgenstande. Fra en altan på første sal viste han dem sin mest yndede udsigt, et herligt landskab med bakke, dal og et skinnende vandspejl, hvori den blå himmel spejlede sig.

»Ja,« sagde han som svar på en bemærkning, »jeg har læst om, hvorledes kunstens dyrkere i forrige tider havde store genvordigheder at kæmpe med. Kampen for brødet udtømte al den kraft, der skulle have frembragt et billede, en statue eller en bog. Frygten for at komme til at mangle livets nødvendigheder drev dem til at sætte alle hensyn til side for at tjene penge, og når det skete, at mænd eller kvinder fulgte den stærke indre kunstnertrang og tildels forsømte deres livscrhverv, led de nød. Hvorledes kunne kunsten trives under sådanne forhold? Det er alligevel forbavsende, hvad der blev udført.«

Efter at have tilbragt en behagelig og opbyggende time i digterens selskab, tog de tre besøgende afsked. De nød et måltid mad i et af de offentlige spisehuse, hvorefter de tog længere ud på landet for at tage de store landejendomme og haver i øjesyn. Hurtige og lettilgængelige befordringsmidler fandtes overalt, og det tog kun Paulus og hans ledsagere nogle minutter at nå ud til deres bestemmelsessted. De steg ud ved en frugthave, så på de bugnende træer og hørte på havegårdsmandens forklaringer.

Da de igen var alene, sagde Paulus:

»Jeg vil lade eder se og smage en slags æbler, som denne mand har opelsket. Æbler er hans specialitet.« Han førte dem over til en anden del af haven og fandt nogle næsten modne

æbler, som han gav til de fremmede. »Hvad siger I til sådanne æbler?« sagde han til dem.

»De er ypperlige!« udbrød de begge. »Dette kunne godt være netop den slags frugt, der fristede Eva i Edens have,« bemærkede Remand.

Som de vandrede omkring mellem træerne, gled samtalen tilbage til forfatteren, som de for lidt siden havde besøgt.

»Denne forfatters honorar må være meget betydeligt –« begyndte Remand, men afbrød sig selv, idet han kom til at huske på forholdene omkring sig.

»Honorar?« svarede Paulus; »ja, hans indtægter er meget store, men det er ikke i penge eller materiel rigdom. De består af den værdifulde hjælp, opmuntring, håb og sande lykke, som han har skænket sine læsere.«

»Men sætter menneskene her da ikke pris på skatte for disses egen skyld? Har selve eders natur forandret sig?« spurgte kongen.

»På en vis måde har vor natur gennemgået en forandring, men ikke så meget i denne henseende. Mænd og kvinder holder endnu af at samle skatte. Det er en uundgåelig lov, at når nogen udøver godt mod andre, modtager de æterkendelse for disse gode gerninger i livets bog. Det er skatte, der kunne forøges i det uendelige, indtil man bliver en hel mangemillionær; og disse skatte kunne aldrig gå tabt eller blive bortødslede, møl og rust kan ikke fortære dem, og tyve ikke bryde ind og stjæle dem.«

»Et spørgsmål til,« sagde Remand. »Jeg lagde mærke til, at denne digter havde et nydeligt hjem med mange kostbare bøger og nogle meget værdifulde malerier og billedstøtter. Er alt dette, hvad De kalder »livsfornødenheder?««

»Ja, for ham er det. Hvert menneske modtager det, der bedst og mest fuldkomment vil hjælpe ham i hans livsgerning og arbejde. Disse ting er ikke unødvendige luksusartikler. Digteren er omgivet af smukke kunstværker, der påvirker ham således, at han frembringer smukkere og finere digterværker. På samme måde bliver enhver håndværker forsynet med det

bedste værktøj, hjælpemidler og omgivelser, for at han kan udføre det bedste arbejde.«

Fra frugthaven gik de til urtegårdene og til forskellige værksteder og sluttede dagen med et besøg i et af byens største handelsshuse.

Den næste morgen kom Paulus igen for at stille sig til deres rådighed som fører, men kongen sagde:

»Nu må vi hjem igen. Hvor gerne vi end ville blive og bosætte os her, så ser jeg, at pligten kalder mig hjem. Den store konge har givet mig noget at udføre, og jeg vil prøve på at gøre det. Lad os derfor sige farvel.«

De to rejsende takkede deres fører på det hjerteligste for hans hjælp, og de tiltrådte rejsen hjem.

IV.

»I min faders hus er der mange boliger... Jeg går bort at berede eder sted -« - Joh. 14: 2.

To mænd fulgtes ad fordybet i samtale i anlægget omkring to prægtige villaer i byens udkant.

»Jeg fortalte dig for nogen tid siden om kongen af Polens besøg,« sagde den ene, der var lærer ved skolen. »Så du bekendtgørelsen i avisen i dag?«

»Ja,« svarede den anden. »Besøget må have gjort et dybt indtryk på ham at dømme efter, hvad han nu foretager sig.«

»Han var meget interesseret. Han er en god mand og gør brug af de lærdomme, som han modtog, medens han var her. Du har vel ikke været her før?«

»Nej, det er mit første besøg.«

»Dette hus her til venstre blev bygget til een af mine efterkommere, som endnu er i forkrænkeligheden. Jeg er ofte sammen med ham, og han har rådført sig med mig om husets indretning. Det har glædet mig meget at give ham min hjælp. Han vil snart bringe en hustru til sit nye hjem, en god, ædel kvinde, som jeg er lykkelig over at byde velkommen i vor familie. Håndværkerne har næsten fuldført deres arbejde, og

jeg tager mig lidt af anlægget og haven omkring huset. Har du tid til at tage stedet i øjesyn?»

»Ja, i dag har jeg tid.«

De gik over mod huset. Det var således beliggende, at der fra huset var udsigt over landet mod vest.

»Her ser du, hvad jeg bestiller. Jeg følger ikke de almindelige regler for sådanne anlæg; thi jeg vil gøre dette sted til noget for sig selv. Du ser, at jeg har ført denne vandstrøm omkring bakken og lader den falde ud over denne afsats ned i den lille dam. Hvad synes du om det?»

»Det er smukt og enestående.«

»Ser du, broder, jeg har en vis forkærlighed for rindende vand. Det glæder altid øjet, og dets rislen og skvulpen er som musik i mine øren. Desuden vil der snart komme een, som vil dele alt dette med mig; og, broder, intet kan være for godt til hende.«

Hans ledsager så på ham og smilte. Den talende smilte også. De forstod hinanden.

»Ja, hun kommer snart – hun kan være her når som helst nu.«

De gik ind i huset og beundrede dets indretning. Det var ligesom de andre huse i byen udstyret så smukt, som guld, sølv, ædle stene, fine træsorter, silke og andre stoffer kunne gøre det. De fleste værelser var møblerede og rede til at tages i brug.

»Jeg holder af billedhuggerkunst,« forklarede han, »og min hustru elsker malerier. Jeg har, som du ser, forsynet vort hjem med begge dele. Disse paneler er den berømte Renes arbejde, og loftet er malet af een af de største kunstnere i byen. Her, hvad mener du om dette?»

De standsede foran et stort maleri, ophængt under de mest fordelagtige lysforhold. Det viste tegn på stor ælde, men farverne vidnede om en mesterhånd. Det forestillede en scene, hvor storslåethed og skønhed kæmpede om fortrinet; i baggrunden skimtedes de blå fjelde; nærmere ved var de mørke og dækkede af mægtige graner; i forgrunden sås en stenet klippeafsats, en lille sø lå der omgivet af klipperne og

kundskab alene — thi »... det tror de onde ånder også — og skælver,« siger Jakob (*Jakob 2:19*), og føjer så til, »Men ønsker du, tankeløse menneske, bevis for, at tro uden gerninger er gold?« (*Ibid.*, 2:20).

Få den kundskab, så du kan få et vidnesbyrd. Kundskab fra den Helligånd er *sikker*. Når den kommer til dig, ved du det og kan ikke fornægte det. Moroni sagde :»Og gennem den Hel-

ligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« (*Moroni 10:5*).

Det er den Helligånds vigtigste funktion at vidne om Faderen og Hans Søn Jesus Kristus. Derfor bærer vi vidnesbyrd om, at vi ved det, og således bevidner jeg, at jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Gud er min bogstavelige Fader i himlen. Jeg bevidner, at ved guddommelig åbenbaring gennem Profeten Joseph

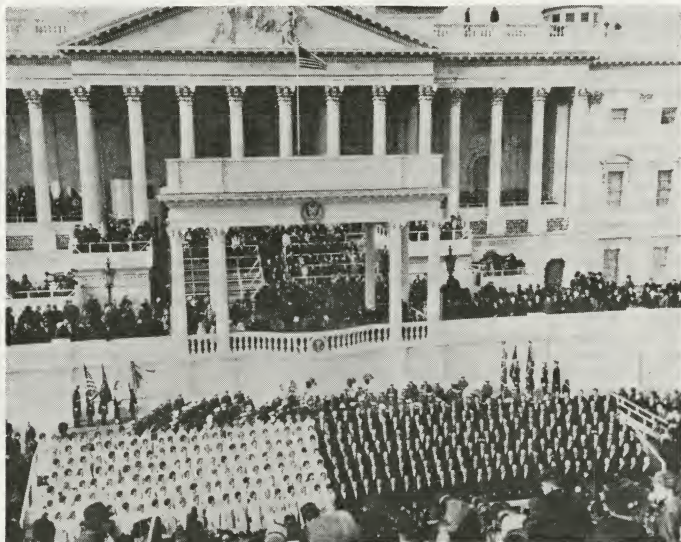
Smith er evangeliet blevet gengivet på jorden i denne den sidste uddeling eller Tidernes Fyldes Uddeling.

Jeg bevidner, at den samme myndighed til at holde Guds præstedømmes nøgler er blevet fortsat ned til den nuværende profet, seer og åbenbarer og Præsident for Kirken, Præsident David O. McKay, i Jesu Kristi navn. Amen.

(*Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1964*).

TABERNAKEL-KORET SYNGER

ved Præsident Lyndon B. Johnsons indsættelse

Det verdensberømte Mormon-Tabernakelkor sang fornylig efter speciel indbydelse ved Lyndon B. Johnsons indsættelse som præsident for de Forenede Stater. Højtideligheden fandt sted ved Regeringsbygningen i Washington, D.C., den 20. januar.

På hoslagte billede ser man Koret siddende umiddelbart foran de Forenede Staters Marine-Orkester. Præsident Johnson og vicepræsident Hubert Humphrey aflagde eden ved talerstolen på balkonen, umiddelbart bagved de Forenede Staters Store Segl.

Senere den samme eftermiddag tog Præsident Johnson tid til, trods indsættelsesdagens lange program, at telefonere til Præsident David O. McKay i Salt Lake City, 3200

kilometer borte, og sagde til Kirkens 91-årige overhoved: »Jeg vil gerne have, at De skal vide, at jeg tænkte på Dem under indsættelses-ceremonien, og jeg tror, det vil glæde Dem at vide, at Mormon-Tabernakelkorets sang var den bedste del i forbindelse med indsættelsen.«

Det 375 stemmer store kor fløj til Washington i tre jefly. På grund af tåge måtte to af grupperne køre 650 kilometer med bus til Las Vegas lufthavn for at komme med deres maskiner, og rejste derfor det meste af natten for at nå i rette tid til Washington.

Tabernakel-Koret har tidligere sunget i Det Hvide Hus i Washington, D.C. for Præsident Taft, for Præsident Eisenhower, og i 1964 — for Præsident Johnson.

Genealogisk Forening

Kirkens program for microfotografering

Den sidste rapport fra Genealogical Society om microfotograferingen, dateret 1. oktober 1964, giver rigeligt vidnesbyrd om den kolossale udstrækning, som dette store projekt i Kirken har nået, siden det begyndte i 1938.

Et studium af denne rapport viser, at næsten 547 millioner sider — over en halv milliard — optegnelser af genealogisk værdi er blevet microfilmnet — svarende til 1.823.000 bøger på gennemsnitlig 300 sider hver. Af de 382.340 ruller, som hver er 100 fod lange, er den geografiske fordeling af de vigtigste lande følgende:

Forenede Stater	84.000	ruller
Sverige	56.000	»
Danmark	50.000	»
Mexico	40.000	»
Storbritannien	39.000	»
Holland	33.000	»
Tyskland	24.000	»
Finland	13.000	»
Frankrig	12.000	»
Belgien	11.000	»

Mindre mængder er blevet filmet i Norge, Canada, Ungarn, New Zealand, Australien, Schweiz, Island, Bahama-Øerne og Italien i denne rækkefølge.

Hver rulle indeholder fra 800 til 2000 sider af vigtigt materiale.

Programmet fortsætter med usvækket kraft og omhyggelig planlægning.

Ældste George H. Fudge, direktør for Genealogical Society's Planlægning og Microfotografering over hele verden, rapporterede efter sin hjemkomst fra Europa i oktober 1964, at kirkebøger med deres optegnelser om barnedåb, vielser og begravelser, er kopieret, hvor det har været muligt, i alle disse lande. De fleste kirkeregistre er aldrig blevet trykt, og fotograferingen vil bevare deres kostbare indhold for eftertiden.

Island var det første europæiske land, der havde alle sine genealogiske optegnelser fotograferet. Kirkebøgerne fra

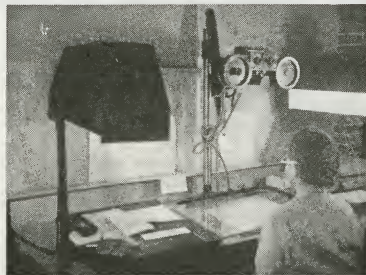
Danmark er blevet fotograferet fra de første indførsler op til år 1860 i alle dele af Danmark, og nogle til en senere dato. Fotograferingen af kirkebøger i Skotland og Øen Man er fuldført. Der mangler endnu at fotograferes tusinder af sådanne optegnelser i England og Wales. Kirkebøger i Sverige og Finland er blevet microfotograferet til 1892. I 1963 var fotograferingen af de lutheranske kirkebøger i Norge fuldført. I Holland er eksemplarer af faktisk alle de hollandske kirkebøger blevet skaffet, og fire kameraer er for øjeblikket i virksomhed der.

Ældste Fudge rapporterer, at det store arbejde med at fotograferer genealogiske optegnelser i verden stadig fortsætter. Hvoromhelst kameraer kan komme, kopierer de kirkebøger og andre beslægtede optegnelser af genealogisk værdi, så disse kan blive bevaret for stede i Genealogical Society's arkiver og klippehvelvinger.

Ikke blot, påpeger han, er det overordentlig vigtigt at sikre disse optegnel-

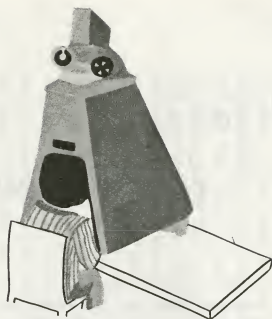
ser, så de kan blive tilgængelige for forskere, men også for at bevare dem fra total ødelæggelse. Han sagde: »Disse originale optegnelser, som er deponeret i arkiver og sognekirker, er sårbare for klimatiske forhold og andre ulykkelige tilfælde, herunder tyve og vandaler. Nogle arkiver har rapporteret, at hele sider er blevet revet ud af originale bøger af personer, som enten var for dovne eller var ude af stand til at afskrive oplysningerne i bogen.

Fornylig er der blevet rapporteret om to tilfælde, hvor sognekirker var blevet brudt op, og tyve havde stjålet sognets pengeskab med alle dets kostbare indhold af optegnelser. I det ene tilfælde blev kirkebøgerne fundet i en groft, i det andet blev de fundet skjult under en madras i en skov. Den slags rapporter, som Genealogical Society får fra arkivarer og andre, som fører bøgerne, understreger hvor nødvendigt Genealogical Society's program for microfotografering er, for optegnelser går tabt for stede.

Microfotografering på Landsarkivet i Viborg

Flere og flere arkivarer bliver overbevist om nødvendigheden af microfotograferingen, og nogle arkiver og biblioteker køber deres eget udstyr og indfører deres egne programmer for microfotografering. Genealogical Society er glad for at se dette, thi som resultat heraf er de mange gange i stand til at skaffe kopier af disse film til brug for deres undersøgere. Lige fornylig købte arkivet i Wien to kameraer og har nu en microfotograferingsjeneste tilgængelig. Public Records Office i London, et stort centrum for optegnelser, har haft microfilm-udstyr i et antal år, aktivt optaget af at microfotografere folketællingslister og andre vigtige optegnelser. Genealogical Society har derfra erhvervet en film af folketællingen for 1851 fra England og Wales, og skal nu, så hurtigt den er tilgængelig, have en kopi af folketællingerne for 1841 og 1861 fra disse lande.

Læsemaskine

Der er andre foretagender, som også er interesseret i microfotografering og i at bevare optegnelser. UNESCO har udført et begrænset program med microfotografering i Sydamerika. Adskillige universiteter er travlt beskæftiget med at kopiere aviser og andre optegnelser fra mellem- og sydamerikanske lande. Jo flere projekter som disse, der påbegyndes, jo flere optegnelser vil der blive tilgængelige for videnskabsmænd, undersøgere og genealoger. Denne tendens vil utvivlsomt fortsætte og vokse. Og Genealogical Society kan udmærket være stolt af at have været blandt pionererne i dette store værk.

Over hele verden rettes opmærksomheden mod den store samling af film i biblioteket i Salt Lake City, og de utalige forskere, der konstant gør brug af de 205 læsemaskiner der.

(Fra *Improvement Era*, december 1964)

BOGANMELDEREN

Mormonemigration fra Danmark I sidste halvdel af forrige århundrede
Jørgen W. Schmidt

»Oh, du Zion i veste

270 sider — kr. 49,50 — indb. kr. 59,50.
Rosenkilde og Bagger.

... Vi maa gaae den meste Vei, for vi har store Læs; er det god Vei, kjører Børn og Fruentimmer. Jeg havde en Enke fra Bornholm med to Børn ved min Vogn, saa jeg maatte gaae næsten hele Veien; for at spare mine Støvler gik jeg med bare Fødder omtrent 200 danske Mile og lod mit Skæg groe en lang Tid. Mange af os saae frygtelig ud med det solbrændte Ansigt og lange Skæg; mit var så langt, at det hængte mig ned på Brystet. Jeg var bange for at see mig selv i Speilet.

Indianerne gloede paa mig; de har ingen Skjæg ...

Hvor tit har vi ikke sagt, hvis jeg havde levet dengang, så kunne jeg have været med til dette og meget andet. Vi forestiller os, at det var bedre dengang, at der var mere at kæmpe for, at menneskene var bedre og anderledes.

Når vi så nu har lejlighed til at læse breve og dagbøger (som ikke er skrevet for at skulle offentliggøres), skrevet af mennesker, der var mormoner, til deres familier og venner her i landet,

da vil vi opdage, at det er livet på godt og ondt, som der bliver fortalt om, at menneskene heller ikke dengang altid var som de skulle være, og at de ikke altid gjorde som Herren ønskede det. Forfatteren har givet os et ærligt og smukt indblik i, hvad de mennesker tænkte dengang. Samtidig får vi lejlighed til at se, hvad datidens præster og avisredaktører kunne finde på at fortælle om mormonerne. Man skulle åbenbart være præst for at kunne finde på så hadefulde og løgnagtige skrivelser; men det er noget, som hører sig til, når der opstår noget nyt og ukendt.

Bogen er samtidig fyldt med en mængde interessante billeder af datidens illustrationer i blade og aviser om mormonerne og billeder af nogle af de skibe, som de hellige sejlede med for at komme til Amerika. I det hele taget fortæller denne bog om de menneskeskæbner, der var bag de tal (17.000), der angiver, hvor mange der emigrerede, at det var levende mennesker med en stor tro, der sagde farvel til alt for at drage til noget, som de måske ikke rigtig vidste hvad var, men de rejste for at opbygge »ZION I VEST«.

H. B. J.

Karl Köttschau

»Sådan holder De Dem rask«

77 sider — indb. kr. 16,50

Rosenkilde og Bagger 1964.

Der er mange mennesker, der er af den opfattelse at deres legeme er deres eget, og at de kan gøre med det, hvad de vil; men dersom vi ønsker at være raske og parate til at yde en arbejdsindsats og ønsker at glæde os ved livet, må vi selv forebygge kommende sygdomme og alderssvækkelse ved aktivt at opbygge modstandskraft i legemet. Aldersforskere hævder at mennesket kan blive mindst 120 år gammel. Men denne erkendelse nytter kun noget, hvis vi ved, hvordan vi kan blive så gamle, uden at vor sundhed og ydeevne går tabt. At være rask, betyder at beherske alle menneskets muligheder legemligt, sjæleligt, socialt og moralsk. Derfor må vi i vort liv have en »operation sundhedsomsorg«, denne »operation« bliver på fortræffelig vis ledet gennem dr. Köttschau's lille bog. Bogen er hurtigt læst igennem. Der er kun 77 sider. De anvisninger, som bliver givet, forlænger vel næppe livet med 77 år, men de vil lette vejen til de 77.

H. B. J.

Hjælpeforeningen

Statistikken for Hjælpeforeningen for det nylig afsluttede år er ikke så opmuntrende, som vi kunne ønske det for Den danske Missions velkommen. I hele verden er der sket en samlet fremgang på 13.836, fra 248.166 i året 1963 til 262.002 i 1964. Heraf er 3.000 ikke Sidste Dages Hellige. Der er altså nu over en kvart million medlemmer i Hjælpeforeningen.

Her i Danmark er der en tilbagegang på 46, således at der nu kun er 532 medlemmer i hele landet.

Mødedeltagelsen i hele verden viser en stigning på 7.000, hvoraf Danmark tegner sig for de 23, idet vi trods nedgangen i medlemstallet er steget i antallet af mødedeltagere fra 932 til 955. Mødedeltagelsen bliver således 20 pct.

Kredsbesøg har verden over en fremgang på ca. 200.000 til ca. 4.325.000. Den danske Mission viser en tilbagegang på 1254 besøg. Det samlede antal kredslærere er dalet til 70 (35 par), og hvert par har gennemsnitligt aflagt 3 besøg pr. måned.

I 1963 skrev sekretæren for Generalbestyrelsen, str. Hulda Parker, følgende til Hjælpeforeningen i Danmark: »Vi var taknemmelige over at høre om den udfordring, som Hjælpeforeningen i Deres mission har fået: at have 1.000 medlemmer indskrevet ved slutningen af Hjælpeforeningsåret. Vi er ivrige efter at få resultatet af denne plan at vide, og sammen med Dem udtrykker vi vore bedste ønsker om succes for de lokale foreninger til at nå dette mål.«

Det er beskæmmende for os at erkende, at vi ikke blot ikke nåede dette mål, men at vi har en tilbagegang på 46 medlemmer for året 1964. Søstre, lad os i året 1965 sætte al vor tid og evne, al vor energi ind på at få passive søstre reaktiveret, og kunne så hver søster få blot ét nyt medlem indført, ville målet være nået ved slutningen af 1965. Må Herrens rigeste velsignelser være med hver lokal hjælpeforening i denne den væsentligste del af Hans værk!

Ellen-M. Clausen,
Sekretær i Hovedbestyrelsen.

Kære søstre —

Ovenanførte statistik er alarmerende! Men tænk, om vi ikke havde vore rapporter, og som flinke sekretærer, og som alarmerer os! Så ville vi muligvis allesammen gå og lulle os ind i den forvisning, at »alt er vel i Zion!« Og så ville vi en dag vågne op til en endnu frygteligere virkelighed, der måske ville få os til at opgive det hele. Vi er ganske vist rystede over de nævnte tal, men vi hilser med forventning det initiativ velkommen, som vore distriktspræsidenter har vist, idet der i marts måned vil blive afholdt 3 kredslærerekonferencer i Den danske Mission: 2 i Jylland og 1 i København. Lad os sætte *alt*, hvad der overhovedet kan være os i vejen, *tilside* og tage til disse konferencer. Lad os sætte hinanden i beredskab, for det gælder andet og mere end de ovennævnte tal. De er alt andet end tørre!

På gensyn i Randers, København og Esbjerg!

Hovedbestyrelsen

Meddelelse!

Ved distriktskonferencen i København distrikt den 31. januar blev 2. rådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, str. Tove Bernskov, afløst. Det er svært at sige farvel til en god rådgiver og loyal medarbejder, men str. Bernskovs gode og positive indflydelse vil være os en stadig hjælp fremover og vil nu fremtidigt blive til gavn for hendes nye medarbejdere.

Fra hovedbestyrelsen skal her foreløbigt lyde en hjertelig tak for godt samarbejde, og må Herren velsigne dig, str. Bernskov, fremover!

Samtidig er det os en glæde at byde str. Edith Groth Christensen velkommen som 2. rådgiver. Str. Christensen har hidtil virket som 2. rådgiver i Centrum grens Hjælpeforening, der nu må begræde hendes afløsning. Vi sender en hilsen og tak til broder Svend Aage Christensen, som nu har sendt både sin hustru og sin søn, ældste Freddie Christensen, »på mission«.

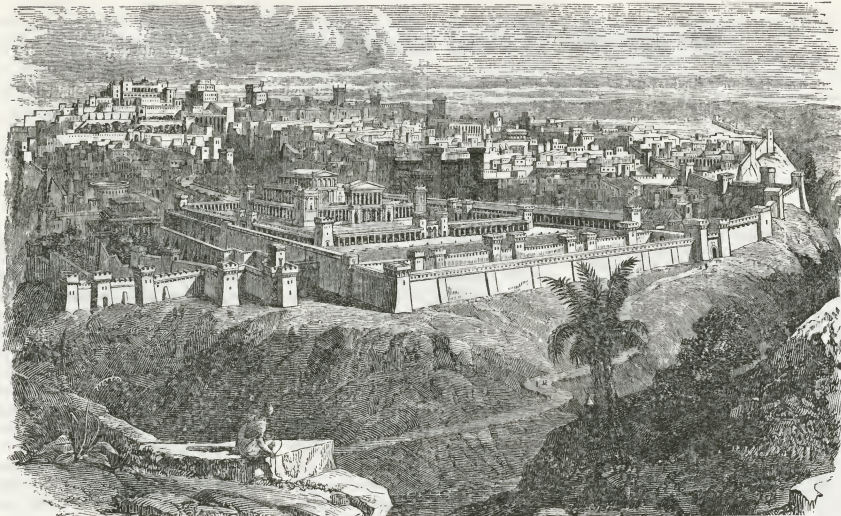
Inger Rasmussen,

Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Månedens blomster

går så afgjort til *alle* vore sekretærer, som fik årsrapporterne sendt ind i rette tid. Vi ved flere, der tog natten til hjælp for at nå det. Tusind tak allesammen!

Det gamle Jerusalem

Søndagsskolen

Andante LE ROY J. ROBERTSON

Nadververs for marts:

»Og gennem den Helligånds kraft
kan I kende sandheden i alle tings.
(Moroni 10:5).

Søndagsskolesang for marts:

»Over mørkets dunkle høje«. (Nr. 57
i den blå sangbog).

Hvorledes vi skal undgå at fornærme klassens medlemmer

af Kenneth S. Bennion

Tredie artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Bemærk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndags-skolens Konference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskole-ernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer og lærere i søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkenes søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

Det var mandag morgen i skolen. Jeg havde travlt med en masse problemer, der havde hobet sig op, og flere var allerede på vej. Så hørte jeg ude i forhallen en ny elev sige til en anden: »Var du i søndagsskolen i går?«

Jeg lyttede nøje efter svaret. »Ja, det var jeg. Og jeg kommer aldrig tilbage til den gren igen. Hvis jeg nogen-sinde har fået en »kold skulder«, så var det dér!«

Hendes udtalelse og tonen i hendes stemme var ikke ny for mig. Det er svært for unge mennesker at tilpasse sig nye betingelser og nye omgivelser. Historien, som man hører gang på gang, er i hovedsagen følgende: Pige-barnet kom fra en lille gren langt borte, hvor enhver var enten en slægting, en ven eller veninde, eller en nabo. Hun var blevet forvirret og forlegen i en stor, fremmed gren, med dens labyrint af klasseværelser, fremmede lærere, ukendte — og uvenlige — ansigter. Ingen havde forsøgt at lære hende at kende. Hun følte, at man så på hende som en indtrængende, for hun syntes at blive mødt med en »kold skulder«, uden for kliker og indre krede.

Højest sandsynligt ville hun gøre nøjagtigt som hun sagde — hun ville ikke vende tilbage til endnu en uheldig oplevelse i den gren. Og endnu værre: endnu en oplevelse som denne i en anden gren, og hun ville sandsynligvis beslutte sig til aldrig mere at overvære flere møder i Kirken, måske med undtagelse af sin egen gren hjemme. Som mange af os ved, er det, hvis

dette engang er sket, næsten umuligt at vinde et sådant menneske tilbage.

Mange fremmede er altfor følsomme. De møder os ikke på halvvejen. Under disse omstændigheder ser de efter anledninger til at dadle alle andre for deres vanskeligheder, lige fra grenspræsidenten til dørvogteren.

Mange af os ønsker simpelthen ikke at have ulejlighed med at prøve på at vinde fremmedes gunst, og dog er det netop dem, som vi skulle være villige til at gå den ekstra mil for. Lad os se, hvad vi kan gøre eller ikke burde gøre ved denne altfor almindelige situation:

Enhver ønsker opmærksomhed — lige meget hvor meget vi har imod den-nes udtalelse.

Hvis vi kommer ind i et nyt ward eller en ny gren, bliver vi uheldige (fornærmede), hvis vi bliver ignoreret. Hvis der er lejlighed til at yde et bidrag til en klassediskussion, ønsker vi at have lærerens og klassens hele opmærksomhed. Hvis læreren forbigår vor tanke uden kommentar, føler vi os sandsynligvis såret. Endnu værre, hvis læreren, ivrig efter at gå videre med lektion, eller det er hans hensigt at få klassen til at forstå et bestemt begreb, brysk siger: »Nej, det er ikke rigtigt,« føler vi os knust. Hvis han giver det indtryk, at svaret ikke blot er forkert, men barnligt og uværdigt til moden overvejelse, har klassen — og måske Kirken — mistet et medlem, måske en hel familie.

Hvis derimod det nye medlem har ydet selv et nok så lille bidrag, og læreren er glad for svaret, eller blot på det forsøg, som er blevet gjort, vil den elev gå hjem og føle sig glad. Han vil ganske bestemt komme igen. Naturligvis må læreren ikke lade et forkert svar passere uden at rette det, men der er mange måder at gøre retelsen taktfuldt på. En måde at gøre det på, er at sige: »Det er meget nær ved! Lad os se, om der er en anden, der kan give os det nøjagtige svar.« En anden måde kan være: »Tak, fordi du prøvede så godt! Kan nogen anden nu give os et citat eller en illustration, som kan gøre dette endnu tydeligere?«

Enhver, ung eller gammel, kan lide at vide, at han betragtes som en personlighed og at han er af betydning for gruppen. Hver gang læreren giver det indtryk, at eleven ikke betyder noget eller ikke tæller med, har han ødelagt den elevs chancer for succes. Der er et ord, som siger, at den, som i en dreng eller pige udvikler en følelse af selvrespekt og selvtillid, har sluppet den største kraft i verden løs hos ham eller hende.

En dag sagde en lærer utålmodigt: »Ja, hvis du var lige så smart som din ældste søster, ville du vide det rigtige svar!«

Den elev blev vred. Han gik hjem, medens han »talte med sig selv«. Ingen ønsker at blive sammenlignet på ugunstig måde med noget andet medlem af sin familie. En funktionær i Kirken loftede pegefingern end en ung mand og sagde: »Hvad er der i vejen med dig? Din fader er leder i denne aktivitet. Du er en skam for ham!«

Vi er alle særligt følsomme med vore navne, særligt efternavnet. Vi ønsker, at de skal staves og udtales korrekt. Selv en dreng ved navn »Karl Bager« bryder sig ikke om, at man laver sjov med hans navn. Vi ønsker ikke en eneste ugunstig udtalelse fremsat om os eller vor familie, enten der var tilsigtet en fornærmelse eller ej. Desuden ønsker vi ikke at man »stikker til« os. Vi beder måske ikke om at blive valgt til ekstra arbejde i klasseværelset eller til særlige opgaver, men vi ønsker heller ikke at blive ignoreret.

En bestemt voksen mand tilstod, at han var bange for at holde en bøn ud over den mest rutinemæssige, fordi han for lang tid siden, i familiekredsen, prøvede at holde en særlig passende bøn. Da han var færdig, lo en ældre broder ad ham og sagde: »Prøver du at bede ligesom biskoppen?«

Det kræver en stor del takt, blandt mange andre egenskaber, at undervise godt. Nogle lærere føler, at takt er en gave — enten har man den eller man har den ikke. Men ligesom de fleste andre »gaver« kan den udvikles gennem studium, omtanke, bøn og øvelse. Det er anstrengelsen værd, for den

fræler os som regel fra at sære nogens følelser. Vi må være særlig omhyggelige med unge menneskers følelser. Jesus sagde:

»Og den, der tager imod et sådant

barn for mit navns skyld, tager imod mig.

Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten

om hans hals, og han var sænket i havets dyb.

Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, og det menneske, med hvem forargelsen kommer!« (Matt. 18:5-7).

Søndagsskolen i marts måned

Søskende, ved begyndelsen af det nye lektieår skal vi tage en meget god og højt anerkendt bog i brug ved undervisningen i seniorklassen. Man skal ikke have læst mange sider for at opdage, at der her er tale om en afhandling af fornemste karat. Bogen er skrevet med en indsigt og kendskab til stoffet, der fordrer den aller største respekt af læseren, og når man tager alle de henvisninger i betragtning, som på en klar og overskuelig måde står til ens rådighed, må man forbavses over den forholdsvis korte tid bogen blev til på.

Jeg ønsker enhver lærer og lærerinde til lykke med det dejlige arbejde, det vil være at undervise efter den, jeg har på fornemmelsen, at det vil blive et virkeligt godt år, for man kan simpelt hen ikke undgå at blive inspireret, hvis man læser i den, og således vil det være en uvurderlig hjælp for læreren at mærke, at eleverne møder op med den viden, som det giver når man har læst på sin lektie. Det er jo det svage punkt ved enhver undervisning, at eleven ikke forbereder sig så vel som læreren, og hvorledes står det til i Søndagsskolen med lektie læsningen, hånden på hjertet, alt for få er de, der virkelig giver sig tid til at læse med eftertanke.

Det lille hefte, der er udgivet til hjælp ved undervisningen, indtil selve

bogen foreligger, bærer på forsiden denne opfordring til læseren: »Et studium af Messias og Hans mission ud fra de hellige skrifter både fra forudtids tid og fra nutid.« Der står ET STUDIUM, for således burde det være, det er ikke nok at læse, bogen skal studeres, hvis man føler trang til at udvide sit kendskab til, hvad man taler om, når talen er om Kristus, så skylder vi Ham den respekt at tale med viden og troværdighed. Vi må vide mere end vi gør, i alt for mange tilfælde siger én det ene, en anden det andet. Her er en vejleder, som giver et billede af Kristus alle kan være tjent med at have kendskab til.

Så vidt, hvad bogen *Jesus Kristus* angår. Af de andre bøger skal nævnes *Historier fra det gl. Testamente*, som vi kender, og som er så god, at den kan få en ikke interesseret til at læse som en gal af dens indhold.

Kristi Liv, Mesterens Budskab, er god lektur for de unge, hvor de får et godt billede af Herrens arbejde og hensigt med sine lærdomme. *Evangeliet Budskab*, giver en fyldestgørende og tilfredsstillende forklaring af Kirkens berettigelse på denne jord, hvor eksempler i massevis af alle mulige arter, mere eller mindre tvivlsomme, kappes om at tiltrække sig deres opmærksomhed.

Til slut ved undervisningen i de

små klasser findes noget billedmateriel, som søges fremskaffet så hurtigt det er muligt. Så vidt muligt vil vi følge undervisningsplanen for Instructor, men ingen lærer eller lærerinde bør hemme undervisningen, fordi de ikke kan være orienteret på dette punkt, men arbejde fortsat og bede om inspiration dertil. Så vil arbejdet gå, som det skal.

Vejledning for påskeprogrammet vil blive tilstillet Kirkerne.

Til slut vil jeg gerne sige alle lærere og lærerinder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tak for det arbejde I udfører, tak fordi I møder frem ved konferencerne frofast og opmærksomme, tak fordi I ikke bliver trætte og irriteret over vanskelighederne og giver op, tak for det I sår blandt jeres medmennesker. Det er en stor og vidunderlig sag værdig.

På Hovedbestyrelsens vegne

Knud Edsberg

Fortsættelsen af studiet af Visdomsordet må udsættes til aprilnummeret på grund af pladsmangel; i øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at jeg holder et lille foredrag netop om dette emne, onsdag den 17. marts kl. 19,30 på Priorvej i G.U.F. salen.

K. E.

Terminer for aflevering af månedsrapporter

Januar.	Søndag den 5. afleveres senest den 6.
Februar	Søndag den 2. afleveres senest den 5.
Marts.	Søndag den 1. afleveres senest den 5.
April.	Søndag den 5. afleveres senest den 6.
Maj.	Søndag den 3. afleveres senest den 5.
Juni.	Søndag den 7. afleveres senest den 9.
Juli.	Søndag den 5. afleveres senest den 6.
August.	Søndag den 2. afleveres senest den 5.
September.	Søndag den 6. afleveres senest den 7.
Oktober.	Søndag den 4. afleveres senest den 5.
November.	Søndag den 1. afleveres senest den 5.
December.	Søndag den 5. afleveres senest den 6.

Ved at benytte disse terminer ved afleveringen vil den, som er lærer, og som har ansvaret for klasserapporternes

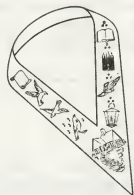
rette udfyldning kunne skrive en *korrekt og rigtig* rapport, og ikke som nu, hvor læreren må skrive sig på rapporten om formiddagen, og måske alligevel ikke kan være tilstede om aftenen til nadvermødet — på den her anviste måde vil læreren først skrive sig på den efterfølgende søndag og således udfylde en korrekt rapport.

Når rapporterne bliver afleveret til Distriktet på disse datoer, vil samtlige rapporter kunne afleveres til Hovedbestyrelsen senest den 7. i måneden bortset fra juni og september — på denne måde vil der være orden i sagerne overalt.

På Københavns Distrikts vegne

br. E. Nordby Larsen,

Søndagsskolen.

PRIMARY

Hvordan ser en Primary præsidentinde på sit arbejde? Hvad føler De, at det består af? Deres første tanker som svar på dette spørgsmål ville muligvis være, at det er at holde en god Primary igang. Hvis De tænker yderligere over det og går i detaljer, vil De muligvis synes, at Deres arbejde består i at finde kvinder, der duer til at tage klasser og holde de forskellige stillinger. De tænker på at lede møder, holde gode åbningsprogrammer, se til at standarden bliver godt præsenteret, skaffe penge, ordne transport, øve og præsentere udsendte programmer, o.s.v. Dette er sådan omtrent, hvordan 9 af 10 Primary præsidentinder ser på deres arbejde. Disse ting skal gøres og det er fuldstændig normalt at blive fuldstændig opslugt af dem.

Men lad os nu se på vort tema: »Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes.« Dette synes nemt at forstå. Vor første tanke, når vi hører det er, at få alle børn indskrevet og holde mødeprocenten høj. Dette synes at være et kolossalt foretagende alene at opfylde dette. Det kræver vedvarende anstrengelser, men vi må se i øjnene, at et barn kan komme til Primary og alligevel gå tabt. Det kan gå tabt, hvis dets lærerinde ikke er forberedt. Det kan gå tabt, hvis dets lærerinde ikke er regelmæssigt tilstede, eller hvis hun kun underviser af et »halvt« hjerte. Det kan gå tabt, hvis lærerinden ikke underviser ved hjælp af Herrens ånd. Hvis disse ting sker, vil det gå tabt, ligeså sikkert, som hvis det slet ikke deltog. De kender sikkert børn, der er gået tabt for kirken selv gennem tilstedeværelse.

Jeg tænker på en pige, som vandt 5 100 pct.s belønninger for tilstedeværelse i kirkens organisationer, og alligevel begik hun adskillige alvorlige moralske forseelser i løbet af den tid, hun deltog så trofast. Tilslut blev hun nødt til at gifte sig med en ung mand,

som ikke var medlem af kirken. Jeg kunne fortælle om mangfoldige sådanne tilfælde. De kender også til dem. Vi har ingen grund til at føle os selvglade eller selvtillfredse. Tilstedeværelse er naturligvis det første trin, og det er vigtigt. Det første trin må tages, for de andre kan følge.

Det er godt at huske, at én eller anden sagde: »At gå i kirke vil ikke gøre en mand mere kristen, end det vil frembringe en bil, ved at han går til garagen«. Bare at gå til Primary vil ikke garantere, at et barn vil vokse op og blive en trofast Sidste Dages Hellig.

Engang sagde en omsorgsfuld Primary funktionær, da hendes stav modtog belønninger for sin fuldstændighed: »Ja, et fint program til vore Søndagsaftens møder. Vi kan vække stor sensation ved disse ting, men De skulle bare se ind i vore klasseværelser, der fejler vi hver Primarydag«. Dette er noget, vi må tænke meget alvorligt over. Der er intet så vigtigt som det, der går for sig i klasseværelserne mellem lærerinden og børnene. Det er der, Primary lykkes eller svigter. Det er dér, mange børn går tabt hver uge, lige så sikkert, som hvis de aldrig var kommet ind for kirken.

Det er om dette tab, vi ønsker at koncentrere vor opmærksomhed idag. Hvad kan der gøres for at afværge det? For at besvare det, lad os se tilbage på vort Primary præsidentskab. En af de første ting, vi må gøre er at give Dem en anden opfattelse af Deres arbejde. Lad hvert medlem af Primary præsidentskabet opfatte sit arbejde som en opgave til at se at evangeliet læres af hvert barn som er, eller skulle være i hendes Primary. Dette bringer en glæde i arbejdet, som aldrig kan komme, hvis en kvinde gør arbejdet uden at have hjertet med i det. Det vigtigste af alt er, at det vil bringe en Primary meget nærmere til dets sande mål.

En kvinde som er kaldet til at være medlem af Primary præsidentskabet,

skulle få det ind i sit hjerte og sjæl, at hun har et stort formål, og kun ét, og det er at sørge for, at børn bliver undervist i evangeliet. Alt hvad hun gør, skulle være med den tanke, at bidrage til dette formål.

Det kræver kvinder med forståelse af den store mission, det er at lede en Primary til dets højeste niveau af fuldbyrdelse. Kvinder som er i stand til dette skulle vælges til at præsidere over vore Primary. Dette skulle Grenspræsidenten tage i betragtning, når hun vælger en kvinde til at lede en Primary, og det skulle fortælles til enhver kvinde, at det er hendes vigtigste arbejde.

Mangel på denne ene ting, sandsynligvis mere end nogen anden faktor, står i vejen for at nå vort mål.

Kvinder som har helligt sig dette mål, og hvis ideal det er at se, at evangeliet læres til hvert eneste barn, vil finde veje og måder til at få øjensynlig umuligt arbejde gjort. Her er et brev fra en Primary funktionær i Texas, der fortæller om en situation, som mange ville have bedømt som håbløs.

»Kære søster ...

I går besøgte jeg en ny Primary 110 miles herfra. De har to lærerinder og en dirigent. Præsidentinden er den eneste voksne, en sød, begavet kvinde, med en sjælden rigdom af forståelse. Hun underviser alle børn op til Kompasserilot alderen. Home-builder lærerinden er en skolepige, dirigenten er 11 år gammel. Jeg har set mange Primary, store og små, men jeg har endnu ikke set én så smuk som denne her.

Til trods for en stærk appel fra radio og prædikestof af de lokale præster om at »skræmme disse mormoner på flugt, som har fået fodfæste i vor kommune«, har de hvert barn i Primary alderen til at komme regelmæssigt fra afstande så langt som 30–40 miles. De har også 2 ikke-medlemmers børn til at komme. De præsenterer standarden som foreslået — i hver detalje, som

man drømmer om at finde den præ-
senteret.

Det var en inspiration for mig at
iagttage denne dejlige skolepige un-
dervise. Hun havde været ved at tage
mellemkoleksamen, og dog havde

hun fået tid til at forberede enkel bil-
ledhjælp. Lektien var om tolerance og
dens diskussion gav pigerne i klassen
luft for deres sårede følelser i forsøget
på at vinde deres skolekammeraters
respekt. De mødtes i deres lærerinds

hjem, fordi de ikke havde nogen kak-
kelovn i deres kirke. Her på dette sted
fandt jeg Herrens ånd så stærkt, at
rummet nærmest glødede med dens
varme.

Venlig hilsen *Allen Corbett, USA*

Gensidig Uddannelses Forening

SELVRANSAGELSE

At Donald P. Tenney.

Vort liv er bygget op af en masse
beslutninger. Vi er, hvad vi er i dag, på
grund af de afgørelser, vi har taget
tidligere. Det var enten bestemt plan-
lagte beslutninger, afgørelser, vi blev
tvunget til at tage, eller den beslutning
ikke at tage nogen beslutning. Udvik-
ling kommer til enhver af os, når vi
tager gode beslutninger ... »at gøre de
rigtige ting af den rigtige grund«.

Der er bestemt ikke en af os, som
ikke har taget en beslutning, som helt
har forandret vort liv. Nogle af os har
taget beslutninger, der bringer sand in-
dre glæde. Andre har, fordi de ikke har
taget nogen beslutning, eller fordi deres
mål ikke var store nok, valgt fornøjel-
ser i stedet for sand glæde. Folk, som
søger efter fornøjelser, er kun tilfredse
med sig selv af og til. Ind imellem for-
nøjelserne er de ikke sikre på, at de
kan lide, hvad de selv er. Indre glæde-
ningen for at kunne elske sig selv, og
denne kærlighed er forudsætningen for
at kunne elske andre.

Kan man acceptere sig selv, kan man

se ind i et spejl uden at skamme sig. At
se vore venner, at tale med grenspræ-
sidenten eller vore forældre er så aldrig
ubehageligt, men glædeligt og naturligt.
Vi er ikke bange for at blive opdaget,
fordi vi indrømmer og accepterer, det
vi er. Dette sætter os i en fuldkommen
stand til at samtale, særlig med vor
himmelske Fader. Den udvikling en
sjæl får, der er fri for misundelse, strid,
jalousi og følelsen af personligt min-
dreværd, kan slet ikke måles.

Medens vi er ved at opdag og accep-
tere vort eget jeg, finder vi snart ud af,
at det at begå fejl er menneskeligt, at
gøre den samme fejl flere gange er
dumt, at lære af fejl er fremgang, og
det at lære af de fejl, andre har begået,
er visdom. Vi forstår, at vi ikke er svage
gerne end andre. At tro det er dumt.

Emerson skrev: »Unge mænd vokser
op i biblioteker i den tro, at det er de-
res pligt at acceptere de synspunkter,
som Cicero, Locke og Bacon har givet
udtryk for, idet de glemmer, at Cicero,
Locke og Bacon kun var unge mænd i
biblioteker, da de skrev disse bøger.«

Men at undervurdere sine egne evner
ved at sammenligne dem med andres

succes er lige som at lukke døren for
øjeblikkets ønsker og fremtidig bedrift.
At lære er en vedvarende proces. Det
behøver ikke at være en bestemt tid.
Vi kan samle lagre af kundskab til in-
gen nytte, vi kan også vokse og gå
fremad i løbet af forholdsvis kort tid.
Men vi kan også være passive og ingen
vegne komme. Alt efter hvad vi selv
ønsker.

Om vi udnytter vore muligheder som
Guds børn, afhænger af de beslutninger
vi tager, og den måde vi udvikler os på.
Vi er lige som et fro og en færdig ud-
viklet plante. Vi kan også vokse i højde
og skønhed. Vi må søge den føde, som
giver og opretholder livet. Vi må efter-
ligne vor Fader i alle ting. Vi må lære
Hans love og adlyde dem fuldt ud.

Vi må acceptere os selv. Men at ac-
ceptere sig selv er ikke at være tilfreds
med den udvikling, man har opnået.
Hver dag kan bringe udvikling. Et vid-
nesbyrd om ens eget værd medvirker
til denne udvikling.

(Fra *Improvement Era*, oktober 1964)

G.U.F.'s Hovedbestyrelse

PRÆSTEDØMMET

Råd til unge mænd:

Hvis jeg var dig

af George U. Hubbard

Hvis jeg var en ung mand med mit voksne liv endnu foran mig, ville jeg straks begynde at forberede mig på tre ting. Jeg ville forberede mig til en mission, til ægteskabet og til en stilling. Hvis disse forberedelser er udført godt, vil alle andre værdifulde ting, jeg kunne ønske mig, være let opnåelige. For at kunne gøre disse forberedelser, er der nogle få ting, jeg ville foreslå.

Med hensyn til en mission ville jeg studere skriften og lære evangeliets lærdomme. Jeg ville lære at citere skriften udenad som støtte for de forskellige emner i evangeliet.

Jeg ville fra første hånd lære, hvad andre religioner belærer om, og hvorledes de fortolker bestemte skriftsteder. Jeg ville gøre mig bekendt med vor egen indstilling til disse lærdomme.

Jeg ville arbejde på at udvikle mit eget vidnesbyrd, da jeg ved, at jeg ikke let kan overbevise andre om det, som jeg ikke fuldtud anerkender eller forstår. Jeg ville lære at bede, at søge guddommelig vejledning, og at anerkende den Helligåndes påvirkninger, thi en mission kan næppe udføres med held uden guddommelig hjælp.

Jeg ville holde mig ren og stærk, både fysisk og moralsk. Jeg ville spare mine penge. Jeg kunne eventuelt lære et fremmed sprog.

Når jeg skulle forberede mig til ægteskab, ville jeg holde templetægteskab for øje og ikke regne med andet. Jeg ville behandle enhver ung pige, som jeg går ud med, på samme måde, som om hun var min fremtidige hustru. Jeg ville ikke gå ud med en pige, som jeg ikke kunne se på i et sådant lys. Jeg ville ikke binde mig før efter jeg var færdig med skolen. Et godt valg bliver sjældent gjort på anden måde.

Jeg ville altid opføre mig pænt, når jeg går ud med en pige. Det er en vidunderlig følelse at komme hjem, efter at have været ude med en pige, og kunne holde hovedet højt i forvisningen om, at man har opført sig som en gentleman.

Jeg ville have det ønske, at mine forældre tidligt skulle lære den pige at kende, som jeg begynde at føle noget alvorligt for. Jeg ville ønske den slags pige, som ville føle sig godt tilpas i mit hjem og som jeg ville være stolt over at kunne præsentere for mine forældre.

Jeg ville se efter en pige, som elsker evangeliet lige så meget som jeg gør.

Jeg ville betragte ægteskabet som et kompagniskab, hvor en mand og en kvinde vælger hinanden som partnere til at gå gennem livet sammen og arbejde sammen på en fælles skæbne. Jeg ville tidligt lære, at respekt og forståelse er lige så nødvendige for, at dette kompagniskab skulle lykkes, som kærlighed er.

En mand, som er glad for sin stilling eller sit arbejde, er som regel glad på alle andre områder. Derfor ville jeg ikke overveje, hvilken stilling jeg vælger. Jeg ville omhyggeligt gennemgå alle slags arbejder, som jeg kunne tænke mig kunne være noget for mig, og lære deres forskellige træk. Når jeg vælger, hvad jeg ønsker at arbejde med, ville jeg holde mig for øje, at verden har lige så megen brug for digtere, kunstnere og musikere, som den har brug for læger, sagførere og videnskabsmænd. Jeg ville også tænke på lignelsen om talenterne og huske, at Herren venter af os, at vi skal udvikle og bruge vore naturlige evner fuldtud.

Jeg ville skaffe mig al den uddannelse, der er nødvendig til at komme længst frem på det område, jeg vælger, og jeg ville skaffe den så hurtigt som muligt.

Jeg ville tidligt i livet udvikle det omdømme, at jeg er ærlig, pålidelig, munter og med sund dømmekraft. Jeg ville huske Præsident McKays formaning om, at det er større, at man har tillid til én, end at man er elsket.

Jeg ville være udsænkende, men samtidig blid. Jeg ville ikke vise nogen bort, men jeg ville heller ikke lade min sti blive blokeret af nogen. Jeg ville

ikke være bange for at arbejde hårdere og længere end det er nødvendigt. Samuel Goldwyn sagde engang, at et menneske, som er begejstret for sit arbejde, ikke har noget at frygte i livet.

Jeg ville ikke være bange for at være anderledes — at være original. Jeg ville huske på det gamle ord, at et menneske, som aldrig stikker halsen frem, aldrig vil få sit hoved op over mængden. Jeg ville huske på, at fejltagelse ikke nødvendigvis er en skændsel. Som Henry Ford engang udtrykte det, fejltagelse er kun anledningen til at begynde igen mere flittigt.

Jeg ville sætte mit mål højt ved at tænke, at jeg selv er lidt bedre, end jeg i virkeligheden er, og så arbejde på det. Dette kan gøres i fuld overensstemmelse med ydmyghed.

At gøre disse forberedelser vil blive et langt og besværligt arbejde, og vejen til succes er brolagt med skuffelser og forstyrrelser, som vil føre den usikre rejsende ind i fejl og omstrejfen. For at få held med sig må et menneske altid holde sig de mål for øje, som han arbejder hen imod, og han må bevare ønsket stærkt for at nå disse mål. Ellers vil det tilsyneladende strålende og vidunderlige ved livets sideveje sandsynligvis føre ham ind i et liv uden vejledning eller formål og med mangel på resultater.

Endelig vil jeg være absolut oprigtig i mit forsøg på at gøre de forberedelser, som her er foreslået, men samtidig ville jeg også tage rigelig del i sunde fornøjelser og adspredelser. Som Lehi så smukt sagde: "... menneskene er til for at nyde glæde." (2 Neph 2:25). Lad mig tilføje, at de lykkeligste mennesker, jeg nogensinde har kendt, er dem, som har forberedt sig godt og nu hoster de endelige velsignelser og som er begejstret aktive i Kirken.

(Fra *Improvement Era*, oktober 1964).

»Thi den, der modtager det, skal der gives kraft.« (L. og P. 71:6).

Formål: At påvise, at kundskab leder til mere kundskab, og at visdom avler visdom.

Hele citatet, hvorfra dette budskab fra Lære og Pagter er taget, lyder således: »Se nu, det er visdom, den, der læser, lad ham også forstå og modtage det. Thi den, der modtager det, skal der gives større kraft.« (L. og P. 71:5—6).

De, som var kaldet til at udbrede evangeliet, til at forkynde det, der hører Riget til, med den ånd og kraft, der blev givet dem, blev lovet, at når de forkyndte evangeliets sandheder, ville de få endnu mere kraft til at forkynde det.

Dette løfte om at få sin evne eller kraft forøget henvises der også til i Frelserens ord: »Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal få overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.« (Matt. 13:12).

Opfyldelsen af dette løfte gælder ikke blot, når vi forkynder evangeliet, men også når vi søger efter kundskab, til visdom og forstand. Tilsikring om at få kundskab oget til kundskab er et af de mest interessante, tilfredsstillende og trøstende udfordringer til livet.

Et af de interessante træk ved kundskab er det, at når vi søger og modtager den, kommer den til os med sit eget forstørrelsesglas og sin egen multiplikator. Sandhed leder til mere sandhed. Kundskab åbner døren til mere kundskab, og efterhånden som man lærer, øges ens evne til at lære og ens forstand udvides. Som president Heber J. Grant så ofte understregede med en afomisme af Emerson: »Det, som vi er uholdende i at udføre, bliver lettere for os at udføre; ikke fordi selve tingens natur foran-

dres, men fordi vor magt til at udføre den forøges.«

(*Gospel Standards*, page 355).

Præsident Grants eget liv var på dramatisk måde et eksempel på anvendelsen af denne grundlæggende sandhed. Han overvandt mange ualmindelige vanskeligheder ved øvelse og udholdenhed, ved at tage ét trin ad gangen og ved at anvende ethvert trin, han mestrede, til hjælp til at tage det næste. En velkendt historie om ham er den, hvorledes han udviklede sin skriveevne fra praktisk talt ulæselighed til smuk håndskrift (skønskrift) gennem øvelse og udholdenhed. Og den om, at han som lille dreng ikke var i stand til at synge eller holde en melodi, og de, som prøvede at lære ham det, fortvivlede over ham. Og dog lærte han gennem vedholdende øvelse og beslutsomhed og ved at tage trin for trin at synge talrige sange og hymner. George D. Pyper, en berømt musiker, bemærkede engang: »Præsident Grant blev født med mindre sans for melodi, takt og rytme end de fleste dødelige, og alligevel overvandt han dette handicap med sin intense energi og udholdenhed.« (Hinckley, Bryant S.: *Life of a Great Leader*, page 48).

Sikkert er det, at når det lykkes for os at udføre én opgave godt, øges vor evne til at komme fremad til større resultater. Det er sandt, hvad der står i Lære og Pagter: »Thi den, der modtager det, skal der gives større kraft.« (L. og P. 71:6).

Under sin jordiske tjeneste sørgede Frelseren over at tæne af de mennesker, Han forsøgte at undervise, var ude af stand til at se, høre eller forstå, endskønt de havde både øjne og øren. Dette er uheldigvis også ofte tilfældet i vor egen erfaring. Vi nægter at se eller modtage kundskab. Alt for ofte tillader vi forvirring, selvtilfreds-

hed, usikkerhed og mangel på tillid at forblinde os og snyde os for de glæder og resultater, som kundskab og forståelse kan bringe.

For nogle år siden forsøgte en fremragende svømmer, som havde sejret i Den engelske Kanal, at svømme den kortere afstand fra Californiens kyst til Catalina-øen. Efter at svømmeren med held havde klaret det meste af strækningen, gav hun op og bad om at blive taget op i ledsagerbåden. Senere blev hun spurgt, om det måske var en kombination af det kolde vand og den lange strækning, der havde været grunden til hendes nederlag. Hun svarede: »Nej, det var hverken kulden eller strækningens længde, det var tågen. Jeg blev mismodig, når jeg ikke kunne se mit mål.«

Tåge (manglende tillid og tro) kan let sløre vore øjne således, at vi ikke kan se vort mål. Vi bliver mismodige og lukker vort sind til således, at vi ikke kan tage mod visdom og forstand. Som resultat opnår vi ikke, hvad vi ellers kunne have nået med de evner og egenskaber vi har.

For at få del i den glæde, som det giver at opnå resultater, må vi bestandigt huske på, at én vel udført opgave fører til den næste og gør udførelsen af denne mindre vanskelig. Vi må ikke tillade at tågen, selvtilfredsheden og usikkerheden slører vore øjne og vore tanker, men stadig huske på Herrens løfte om at når vi går frem i visdom og forstand, vil den blive givet os i rigeligt mål. Som en muskel, der bliver stærkere ved at blive brugt, således styrker det lykkelige udfald af hver ny opgave vor evne til at tage den næste op og fuldføre den. Efterhånden som vi trin for trin går fremad, modtager vi visdom og kundskab, og vi udvider vor evne til at vinde endnu mere styrke og kraft.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Emil Thomsen in memoriam

Døden har atter ramt den danske koloni i Salt Lake City. Onsdag den 13. januar 1965 forlod broder Emil Thomsen dette liv i en alder af 81 år. Han blev født i København den 17. september 1883, men boede størstedelen af sit liv i Silkeborg, hvor han og hans hustru blev medlemmer af Kirken i 1909, og hvor broder Thomsen i mange år virkede som grenspræsident. Han var til det sidste en trofast og oprigtig sidste dages hellig, der elskede Kirken og evangeliet af hele sit hjerte.

Broder Thomsens begravelse fandt sted lørdag den 16. januar under meget stor deltagelse og under ledelse af den danske præsident Julius Andersen. Ældste Edward P. Nielsen, tidligere missionær i Danmark, opsendte indledningsbønnen, hvorefter ældste Peter Olsen sang »Nærmere Gud til dig« på dansk så smukt og stemningsfuldt, at den satte sit præg på hele begravelsens forløb. Talerne var ældste William Ø. Pedersen og de to forhenværende danske missionspræsidenter Orson B. West og Mark B. Garff. Talerne dvælede alle ved afdødes gode karakter, hans trofasthed i Kirken og hans kærlighed til Gud og det gengivne evangelium. Ind imellem talerne sang ældste Ar-

thur E. Larsen, nyligt hjemkommen fra sin mission i Danmark og en datteren af afdøde, »Gud vær med dig, til vi ses igen«, smukt og stemningsfuldt. Ældste Thomas M. Drury, tidligere dansk missionær, sluttede højtideligheden med bøn. Efter bønnen blev »Skal vi mødes hist ved floden« spillet som postudium.

Forhenværende missionspræsident Holger M. Larsen overværede også begravelsen.

Graven indviedes af ældste Seth J. Larsen, også tidligere missionær i Danmark og afdødes svigeren.

Vi vil komme til at savne vor kære ven, som altid mødte os med et stort smil, og som glædede sig over livet, evangeliet og sin familie, som han elskede af hele sit hjerte. Vi beder Herren velsigne søster Thomsen, hans usædvanligt trofaste livsledsagerinde gennem næsten 60 år, og alle børnene og hele familien. Søster Thomsen elskede sin mand med en trofast hustrus oprigtige kærlighed.

Vi takker broder Thomsen for et langt og virksomt liv i Kirken og i det godes tjeneste, og vi vil bevare mindet om ham som et skønt klenodie.

Orson B. West.

FØDELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Esbjerg:

Ovidie Mathea Jakobsen, 60 år den 2. marts.

Aarhus:

Hansine Kathrine Christensen, 65 år den 13. marts.

Harald Arndt, 65 år den 29. marts.

København Nordre Gren:

Martin Emil Nielsen, Frederikslundsvej 20, 60 år den 22. marts.

Bryllup i Amerika:

Freitag den 8. januar viedes i Salt Lake City søster *Grethe Jensen*, datter af Mr. og Mrs. Harold Jensen, til broder *Dale Lowell Larson*, søn af Mr. og Mrs. Carl W. Larson. Vielsen foretoges af biskop Julius Andersen fra Den Danske Gren i Salt Lake City.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Esbjerg:

Tidligere byggemissionær *Poul Erik Buur*, som var på mission i Finland, er den 29. december i Esbjerg blevet viet til søster *Annaliisa Koivistoinen*, Kuopio, Finland. Velsignelsen i Kirken blev foretaget af brudgommens fader, broder Verner Buur, Esbjerg. Efter velsignelsen i Kirken var der reception hos broder og søster Buur.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

København Søndre Gren: 24. dec.:

Bjarne Gram og Winifred Andersen Grams søn, *Jes Anders Gram*, velsignet af sin fader.

3. januar:

Chresten Christensen og Ruth Andersen Christensens datter, *Anne Vibe Christensen*, velsignet af broder Vagn Thorvald Røder.

Kaj Poul Aksel Nielsen og Else Gudrun Lydia Jensen Nielsens to døtre, *Mia Nielsen* og *Maj Nielsen*, velsignet af henholdsvis broder Svend Aage Sønderby og ældste Chester Allen.

DØDSFALD:

Næstved:

Den 1. februar døde søster *Magny Mørkgaard Hansen*, 54 år gammel, og blev begravet den 5. februar. Æret være søster Hansens minde!

Aalborg:

Den 26. januar døde søster *Metha Olsen*, næsten 80 år gammel. Æret være søster Olsens minde!

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af **STJERNEN**, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned*, og bedes sendt direkte til **STJERNEN**s kontor, ikke sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend ikke originalfilm, men kun aftryk, og skriv bag på hvert enkelt billede *grenens navn, dato* og hvad billedet forestiller.

Døb:

Skive: 31. oktober 1964:

Brian Erling Reuter

Nordsjælland Gren: 28. januar:

Ulla Højær

Silkeborg: 1. august 1964:

Connie Poulina Dyrlund Jensen

Slagelse: 30. januar:

Anne Hansen Black Christensen

København Centrum Gren: 15. januar:

Hanne Marie Beck-Christensen

24. januar:

Lise Fellsgård Jørgensen

Amager: 9. januar:

Jytte Brigitte Olsen

København Nordre Gren: 9. januar:

Yvonne Birgitte Kofoed

23. januar:

Bent Niels Aage Ronnenberg

Kirsten Scharff Eriksen Ronnenberg

Margit Ronnenberg

Dorte Ronnenberg

Horsens: 12. december 1964:

Anni Marie Pedersen

Døbt af:

Broder Svend Aage Reuter

Ældste Ralph C. Dent

Broder Rasmus A. L. Jensen

Ældste Rex G. Petersen

Ældste Greg L. Collinwood

Broder Knud Hentzen

Broder Henri Gerhard Olsen

Broder Henry Hansen Kofoed

Ældste Roger Petersen

Ældste Roger Petersen

Ældste Henning S. Jensen

Ældste Henning S. Jensen

Broder Kristian Pedersen

Håndspåbyggelse ved:

Ældste Ronald Harper

Ældste Russell H. Mouritsen

Broder Rasmus A. L. Jensen

Ældste Kenneth R. Sørensen

Broder Bent G. Lindhardt

Broder Knud Hentzen

Broder Joseph Thomas Asmussen

Broder Arthur Sørensen

Ældste Henning S. Jensen

Ældste Henning S. Jensen

Ældste Roger Petersen

Ældste Roger Petersen

Ældste N. Halvor Madsen

Ordinationer:**Amager:** 10. maj 1964:

Poul Gade

København Sødre Gren: 10. januar:

Chresten Christensen

Aarhus: 27. december 1964:

Ole Holm Bendtsen

København Centrum Gren: 24. januar:

Arne Lilholdt Rytz

Aalborg: 18. januar:

Preben Lind Jensen

Randers: 27. december 1964:

Per Nielsen Hviid

Horsens: 3. januar:

Anders Nielsen Munkholm

Til:

Diakon

Diakon

Præst

Lærer

Præst

Diakon

Præst

Ordinere af:

Broder Palle Hatting

Broder Vagn Thorvald Røder

Broder Christian Holm Bendtsen

Broder Hans Hall

Broder Jens Lind Jensen

Broder Knud F. Markmann

Broder Anton Kobæk

Missionærforflytelse:

15. januar:

Vera Dunn

Kay Lund

Georgia Evans

Barbara Christensen

DeAnna Rae Yates

22. januar:

Brent H. Nay

John Olsen

Dale Nelson

Roger K. Larsen

Terry N. Booras

Steward L. Jacobson

Larry M. Nielsen

Ronald S. Clawson

J. Michael Victor

Steven N. Streeper

Paul Smith

Fra:

Vejlø

Aalborg

Silkeborg

Aarhus

Odense

Valby

Holstebro

Ringsted

Aarhus

Herning

Randers

København

Aalborg

Haderslev

Brønshøj

Valby

Til:

Missionskont.

Aarhus

Odense

Vejlø

Silkeborg

Missionskont.

Hellerup

Kolding

Aalborg

Aalborg

Frederikshavn

Frederikshavn

Aarhus

Aarhus

Amager

Amager

Paul Robbins

Richard Burningham

David Flinders

Gert S. Jensen

Orville Larsen

Elmo Nielsen

Gjrdon Westenskow

Robert Memmott

Richard Michaelis

Harold Shaw

Valor Thompson

Max Ricks

James McKee

William Hopkins

Bravant Haslam

Grant Gundestrup

Ronald J. Harper

Lynn P. Stoker

Viborg

Roskilde

Odense

Amager

Aarhus

København

Hellerup

Missionskont.

Frederikshavn

Valby

Sønderborg

Birkedal

Lynby

Frederikshavn

Amager

Esbjerg

Skive

Kolding

Herning

Holstebro

Skive

Esbjerg

Haderslev

Sønderborg

Esbjerg

Valby

Valby

Nørrebro

Lynby

Østerbro

Birkedal

Odense

Randers

Viborg

Ballerup

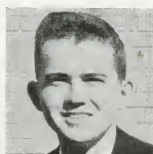
Ringsted

Missionærflysninger:

Følgende missionærer er den 21. februar blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Henning Sørensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

Willy Gerlach fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Henning Sørensen

Willy Gerlach

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS *Rejsebureau*

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelse ordnes overalt - egen rustvogn

Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

SKAL VI BYTTE?

SKANDINAVIENS STJERNE 1903 og 1905 byttes med årgang 1919 og 1920. Jeg mangler en del af Kirkens litteratur (nyt og gammelt af SKANDINAVIENS STJERNE, ERA og INSTRUC-TOR). Skal vi bytte? Jeg har gode bytteobjekter.

Hans Billeskov Jensen

Sandbyvej 29, Herlev - Tlf. (01) 91 06 13

Til fordel for kirkebyggeriet

afholdes en

BYGGE-HYGGE MIDDAG

lørdag den 13. marts kl. 18,30 i kirkebygningen, Priorvej 12, København.

God, dejlig mad og fornøjelig underholdning

Pris: Kr. 20,00 pro persona - enten i kontanter eller med et eller andet, der garanteret kan indbringe mindst 20 kroner. Tilmelding hos grenspræsidenten senest en uge før festen.

Hør kan alle være med - lad os gøre dette til sæsonens store begivenhed!

KREDSLÆRERINDESTÆVNE

for KØBENHAVN DISTRIKT

Lørdag den 20. marts

Kl. 15: Møde for kredslærernerne

Kl. 19: Offentligt møde for alle -

BASAR - FORFRISKNINGER - PROGRAM

PRIORVEJ 12, KØBENHAVN

HJÆLPEFORENINGEN,
København Distrikt